

SWAZEK 37.

FILMOVÉ PRÁVO

VYDÁVÁ
PRÁVNICKÉ KNIHKUPECTVÍ A NAKLADATELSTVÍ
V. Linhart
PRAHA II., LUTZOWOVA 35.

FILMOVÉ PRÁVO

I. díl:

Základní předpisy v zemi České a Moravskoslezské (min. nařízení z 18. IX. 1912, č. 191 ř. z. s prováděcím výnosem), na Slovensku (nařízení ministra s plnou mocí pro Slovensko z 1. XI. 1919, č. 174 s prov. nařízením) a na Podkarpatské Rusi (nařízení uh. min. vnitř z 4. VIII. 1901, č. 64.573 a z 27. IV. 1918, č. 44.965) o pořádání veřejných představení kinematografických s doplňujícími výnosy, oběžníky a pod., s judikaturou a komentářem.

II. díl:

Předpisy daňové (daně přímé, obratová a j.), poplatkové a dávkové (dávka ze zábav, dávka hasičská a j.), pojištění úrazové, pensijní a sociální, vývoz a dovoz filmů, právo autorské, výpovědi a dovolené, film kulturně výchovný, školské, osvětové a vojenské kinematografy, předpisy elektrotechnické, podpora domácího filmu a jiná nařízení, vše to se zvláštním zřetelem k filmu a kinematografu.

Výklad s autentickými texty všech nařízení a doplňujících výnosů, oběžníků, vyhlásek a pod., judikatura nejvyšších soudů a nejdůležitější formuláře.

NAPSAL

JUDr. JIŘÍ HORA,

ADVOKÁT V PRAZE.

V PRAZE 1937.

NÁKLADEM PRÁVNICKÉHO KNIHKUPECTVÍ A NAKLADATELSTVÍ
V. Linhart
PRAHA II., LUTZOWOVA 35

MZK-UK Brno

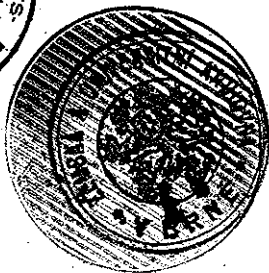

28 19306074

124663. (142.314 a)

VŠEK PRÁVA I PRÁVO PŘEKladU VYHRÁZENÁ.

Věnováno mému otci

JUDr VÁCLAVU HOROVI,

řádnému profesorovi právnické fakulty

Karlovy university.

Předmluva.

Je tomu letos právě 25 let, co bylo vydáno nařízení ministerstva vnitra ve shodě s ministerstvem veřejných prací z 18. září 1912 č. 191 ř. z. »o pořádání veřejných představení kinematografických«, a to jako prozatímni právní úprava, kterou měla nahraditi definitivní zákonná úprava, až by se byly získaly zkušenosti dle zásad prozatímních (viz úvod k prováděcímu výnosu ministerstva vnitra z 18. září 1912 č. 20.783, str. 23 tohoto spisu).

I. a) Toto ministerské nařízení je dosud základním právním předpisem v zemi České a Moravsko-slezské, opírajíc se o dv. dekret z 6. ledna 1836, sv. 64, č. 5 sb. zák. pol. (str. 17 násl.). Ministerským nařízením z 8. června 1916 č. 172 ř. z. bylo doplněno se zřetelem na mimořádné válečné poměry, a to jen pokud jde o § 11 min. nař. 191/1912 ř. z. (viz poznámku na str. 92).

Jinak nebylo toto provisorium změněno nebo doplněno v té formě, v jaké bylo vyhlášeno, t. j. nařízením vyhlášeným buď ve sbírce »Říšských zákonů« anebo ve »Sbírce zákonů a nařízení státu československého«. Za to však bylo min. nař. 191/1912 významně modifikováno různými výnosy československého ministerstva vnitra, z nichž mnohé vyšly ve »Věstníku ministerstva vnitra« (může býti sporno, zda tato forma stačí s hlediska obecné závaznosti dle § 2 zák. č. 139/1919 Sb. z. a n. o vyhlásování zákonů a nařízeních). Změny ty týkají se zejména ustanovení o organizaci censurních sborů; dřívější poradní sbory při zemských úřadech politických byly totiž nahrazeny zejména výnosem ministerstva vnitra »o censuře filmů« z 16. června 1919 č. 22-621-6 (publikován jen ve »Věstníku min. vnitra« roč. 1919) jedním z poradních sborů censurních (str. 111 násl.) při ministerstvu vnitra pro celý stát (s určitou výjimkou pro Slovensko, str. 216 násl.). Tím byla

významně z části modifikována, ovšem jen *via facti*, zejména ustanovení §§ 16, 18, 20 a 21 cit. min. nař., jichž znění však nebylo v původním min. nařízení podnes přizpůsobeno úpravě, zavedené výnosy min. vnitra o reorganizaci censury (str. 111 násl.).

Nařízení min. vnitra z 18. září 1912 č. 191 ř. z. bylo převzato do soustavy platných právních norem dle zákona č. 11/1918 Sb. z. a n. a platí proto v zemi České a Moravskoslezské.

b) Na Slovensku platilo nařízení ministerstva vnitra ze 4. srpna 1901 č. 64.573/1901 R. T. č. 81/1901 »o povolování koncertů, představení atd.« a další nařízení býv. uh. min. vnitra ze 27. dubna 1918 č. 44.965/1918 (rovněž úředně ve »Sběrce výnosů uh. min. vnitra« publikováno) »o kontrole filmů určených pro veřejná představení«. Bývalý ministr s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě vydal předběžné nařízení o zákazu udělování nových kinematografických licencí dne 30. ledna 1919 č. 356 adm. (vyšlo v Úradných novinách roč. 1919 č. 5) a další nařízení z 29. listopadu 1919 č. 8344 (vyšlo v Úradných novinách roč. 1919, č. 38/39), jež obsahovalo opatření proti dalšímu prodlužování licencí (nabytých podle do té doby stále ještě platného nařízení uh. min. vnitra č. 64.573/1901) s výhradou definitivního rozhodnutí o žádostech za povolení nebo prodloužení licencí po vydání nové úpravy.

Tato nová úprava je obsažena v nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska z 1. listopadu 1919 č. 174 »o usporiadaní verejných kinematografických predstavení na Slovensku« (publikováno v »Úradných novinách«, roč. 1919, čís. 40). Tímto nařízením byla výslovně zrušena (§ 37) pro Slovensko platnost nařízení býv. uh. min. vnitra ze 4. srpna 1901, čís. 64.573 a dalšího oběžníku býv. uh. min. vnitra ze 27. dubna 1918 čís. 44.965, jakož i nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska z 30. ledna 1919 č. 17/1919 (adm. č. 356/1919). Nové na-

řízení z 1. listopadu 1919 č. 174 nabylo platnosti 30. dne po uveřejnění, jež bylo uskutečněno dnem 31. prosince 1919 v čís. 40 »Úradných novin«. Svým obsahem přimyká se toto nařízení k poměrům platným v zemi České a Moravskoslezské, má ovšem různá podrobnější ustanovení, jež vyloučí z bližšího srovnání podle poznámek, uvedených v tomto komentáři u jednotlivých paragrafů slovenského nařízení. Avšak i v nař. č. 174/1919 (jeho význam hodnocen v nálezu Boh. A 758, str. 185 t. spisu) je leccos již materiálně neplatné, třebaže formálně předpisy dnes obsoletní zrušeny nebyly, na př. § 5 o dávce na kult. účely, §§ 17a, 18 a i.; o censuře platí totéž co řečeno na str. VI. (shora).

Z toho plyne, že v zemi České, Moravskoslezské a na Slovensku uděluje licence pro veřejná představení kinematografická příslušný zemský resp. krajský úřad pro svůj obvod, při čemž strana na udělení licence této nemá nároku; podrobnosti jsou uvedeny opět v poznámkách u příslušných paragrafů obou nařízení (str. 27 násl., 37 násl., 171 násl., 184 násl.). Také platnost a právní závaznost nařízení čís. 191/1912 a nařízení čís. 174/1919 byla prozkoumána nejvyšším správním soudem v nálezech, jež jsou otištěny opět na příslušných místech tohoto spisu (zejm. str. 184 násl.).

Také nařízení čís. 174/1919 má povahu pro v i s o r i a; bylo k němu také vydáno ministrem s plnou mocí pro správu Slovenska prováděcí nařízení s vysvětlivkami k některým paragrafům nařízení čís. 174/1919, a to nepublikovaným oběžníkem ze dne 6. března 1920 č. 178 kino adm. »o provádění kontroly dle nař. č. 174/1919« str. 173 násl.).

Bylo již řečeno, že min. nař. 191/1912 ř. z. bylo doplňováno i pozměňováno řadou výnosů a oběžníků ministerstva vnitra v Praze, z nichž celkem 27 bylo otištěno ve »Věstníku ministerstva vnitra« (roč. 1919—1936); vedle toho však řada výnosů zůstala

nepublikována. K těmto výnosům a oběžníkům, na jejichž základě ovšem vydávaly příslušné zemské úřady opět své instrukce úřadům podřízeným, přistupuje velká řada oběžníků a nařízení, vydaných z pravomoci býv. ministra s plnou mocí pro správu Slovenska. Tyto vyhlášky jsou leckdy velmi zevrubné, obsahují někdy dosti svéráznou úpravu různých otázek, ovšem jen pro Slovensko (zejména censura filmů pro Slovensko, úprava slovenského textu, dozor nad kinematografy a pod.). Tyto vyhlášky jsou však velmi těžko dostupné; většina těch, jež byly vydány až do roku 1924, jsou uvedeny ve spise JUDra Josefa Pavláška, rady krajinického úřadu v Bratislavě: »Sbierka predpisov správnych a policajných platných na Slovensku«, částka II., 1925. Pokud předpisy ty ještě platí a mají zásadní význam, jsou otištěny i v tomto spise, kde jsem ovšem uvedl i další vyhlášky až do doby nejnovější.

Pro usnadnění orientace připojeny jsou dva přehledy k tomu spisu: jeden obsahuje seznam všech výnosů a oběžníků ministerstva vnitra otištěných ve »Věstníku ministerstva vnitra«, druhý přehled všech oběžníků, zásadně významných a vydaných jednak bývalým splnomocněným ministrem pro Slovensko, jednak krajinickým úřadem v Bratislavě.

c) Na Podkarpatské Rusi platí dosud obě nařízení býv. uh. mín. vnitra ze 4. srpna 1901, č. 64.573 »o povolování koncertů, představení atd.« a ze 27. dubna 1918, č. 44.965 »o kontrole filmů určených pro veřejná představení«. Posléze jmenované nařízení bylo sice fakticky nahrazeno zmíněným již výnosem mín. vnitra o censuře filmů z 16. června 1919, č. 22.621-6, nebylo však výslovně zrušeno tak, jak se to stalo v § 37 nař. č. 174/1919 pro Slovensko. Proto je pořádání veřejných představení kinematografických upraveno na Podkarpatské Rusi dosud zásadně těmito uherskými normami, takže právní stav je v této oblasti našeho státu dosti odlišný od poměrů platných

jak na Slovensku, tak v zemi České a Moravskoslezské. Aby se tomu odpomohlo, zmocnilo ministerstvo vnitra bývalou civilní správu Podkarpatské Rusi výnosy z 21. října 1921, č. 77.746/1921-6 a z 6. června 1925, č. 25.345/1925-6, aby byly vypracovány směrnice pro pořádání veřejných představení kinematografických na Podkarpatské Rusi na přechodnou dobu do vydání nového zákona analogicky podle min. nař. č. 191/1912 ř. z., což se také stalo; blíže o tom je pojednáno v části »Podkarpatská Rus« tohoto spisu. Výše zmíněné dva výnosy mín. vnitra nebyly však ani ve »Věstníku mín. vnitra« publikovány a mají tedy povahu pouhé směrnice pro podřízené úřady a nemůže z nich býti vyvozována snad unifikace pro Podkarpatskou Rus formou recepce předpisů obsažených v min. nař. č. 191/1912 ř. z.

II. Právní úprava předpisů o pořádání veřejných představení kinematografických trpí tedy materiální i formální roztržičností a nepřehledností příslušných norem, z nichž některé jsou dnes již prakticky skoro nedostupné. To platí na př. o nařízení uh. mín. vnitra ze 27. dubna 1918, č. 44.965, jež jsem si dal přeložiti z maďarštiny stejně jako nařízení téhož ministerstva ze 4. srpna 1901, č. 64.573; také prováděcí výnos mín. vnitra z 18. září 1912, čís. 20.783 (otištěný v tomto komentáři v originále s mým překladem při jednotlivých paragrafech) otištěn byl v úředním »Věstníku rak. mín. vnitra«, který dnes je již rozebrán (»Verordnungsblatt des Ministeriums des Innern«, roč. 1912). Bylo však již také velmi těžké opatřiti první ročníky »Uradných novin«; tak na příklad číslo 40/1919 »Ur. novin«, kde je právě základní nařízení č. 174/1919 otištěno, je také již úplně rozebráno a nelze je obdržeti.

Proto jsem se rozhodl uvést — vedle českého textu mín. nař. 191/1912 ř. z., upraveného podle úředního překladu ve sbírce Říšských zákoníků — též u každého paragrafu německý text nařízení čís. 191/

1912 ř. z. i prováděcího výnosu min. vnitřní z 18. září 1912, č. 20.783. Text slovenských předpisů otiskem je v původním znění slovenském.

III. Shora citovanými předpisy je však dotčena jen část právních norem, jež do obchodu filmového dnes zasahují; v podstatě je to úprava veřejných představení kinematografických a censura filmů. Kinematograf a film má však i v ostatních, velmi důležitých oblastech našeho právního řádu své další problémy. Poukazují tu zejména na II. díl tohoto spisu, který zevrubně zabývá se různými problémy v oblasti daní, poplatků, obecních dávek, dále v oblasti sociálního pojištění vedle řady různých i jinak obecně důležitých předpisů z oblasti práva občanského (výpovědi, smlouvy služební, dovolená a pod.). Proto zabývám se v I. a II. části I. dílu ministerským nařízením čis. 191/1912 ř. z. s prováděcím výnosem a příslušnými předpisy a s judikaturou, dále v III. části I. dílu nařízením čis. 174/1919 (při čemž ovšem doporučuji vždy přihlídnouti ke korespondujícímu paragrafu nařízení čis. 191/1912 ř. z., kde je zásadně komentář co nejširší), ve IV. části I. dílu pak právní úpravou na Podkarpatské Rusi.

Vedle toho však v II. díle probírám ostatní neméně významné předpisy z nejrůznějších oborů právních, jež mají význam pro film a kinematograf a jež se také v zásadě vztahují již na celý stát (ledaže by v II. díle bylo výslovně upozorněno, že platnost některého předpisu je omezena teritoriálně).

Pro tento způsob rozhodl jsem se také proto, že nebylo možno do formy komentáře a poznámek u jednotlivých paragrafů vtěsnati to, co je obsaženo v II. díle; u jednotlivých paragrafů v I. díle odkazují však na příslušné kapitoly II. dílu.

IV. Bylo již řečeno, a stačí poukázat prostě na I. díl tohoto spisu, jak nepřehledně je tato část našeho právního řádu upravena. K tomu přistupují různé nové předpisy, zejména v oblasti minister-

stva obchodu o dovozu osvětlených filmů kinematografických, v oblasti ministerstva školství a národní osvěty o představeních školských v nejšířším slova smyslu a o představeních tak zv. osvětových sborů dle zákona č. 67/1919 Sb. z. a n., a j. Složitá je také otázka pojmu tak zv. kulturně výchovného filmu, jež má význam ze dvou hledisek zásadních: jednak je to otázka přístupnosti filmů, prohlášených za kulturně výchovné pro mládež mladší 16 let, čímž je dán eminentní význam tohoto druhu filmů pro mravní výchovu nejšířších a nejvzrostlejších vrstev obyvatelstva tohoto státu, jednak je to významná otázka hospodářská, t. j. osvobození tohoto filmu od dávek ze zábav, v čemž spočívá prospěch kinematografických podniků a ovšem současně opět újma obcí na výnosu této důležité dávky. V souvislosti s tím je ovšem i zkoumání hranice 16 let jako hranice dospělosti u mládeže z hlediska vnímavosti filmových obrazů a jejich významu; nelze popřít, že tato hranice není nejvhodnější a bylo by jistě záhodno formulovati ji jinak, na př. zamýšleným vložení přechodné skupiny (pro mládež ve věku asi 14—18 let).

Zvláštností je, ovšem pouze pro Slovensko a Podkarpatskou Rus, zákoný článek XXV/1875 o kolikvém poplatku, který nutno platiti za povolení resp. při povolení jednotlivých zábav, pod kterýžto pojem dle nejnovější judikatury nejvyššího správního soudu spadají i představení kinematografická. O tom je zevrubně pojednáno v II. díle tohoto spisu (článek »Poplatky z představení kinematografických«).

Také právní povaha tak zv. biografu jako subjektu právního je ovšem příčinou různých obtíží v denním běžném styku těchto podniků, a to zejména v poměru k půjčovnám. Je tu palčivý problém zákazu propachtování kinematografických licencí dle § 9 min. nař. 191/1912 a 174/1919. V zásadě se soustřeďuje všechno na osobu licenciáta; avšak i právní povaha tohoto licenciáta má své různé důsledky na pří-

klad v oblasti daní přímých, kde má svůj význam, je-li licenciátem osoba fyzická nebo spolek zřízený dle spolkového zákona (pak platí prvý daň důchodovou a všeobecnou výdělkovou, druhý všeobecnou daň výdělkovou místo dosavadní zvláštní daně výdělkové) anebo je-li licenciátem na př. obec (na niž vztahuje se zvláštní daň výdělková i nadále). Podrobnosti o tom, zejména též se zřetelem na spornou právní povahu tak zv. osvětových sborů dle zákona č. 67/1919 Sb. z. a n., jsou v příslušných kapitolách v II. díle (viz »Daně přímé«).

Problémem je i přípustnost přírážky k daním přímým ve prospěch obchodních a živnostenských komor; podniky kinematografické nejsou, a to v oblasti celého státu, živnostmi ve smyslu živnostenského řádu, přes to však ministerstvo obchodu vyslovilo názor, že tyto podniky podléhají zmíněné přírážce (viz též II. díl sub »Samosprávné přírážky«).

V novém světle objevil se význam filmu i na poli obecného práva trestního při otázce trestně-právní odpovědnosti režiséra, jenž řídí natáčení filmu při výrobě; i tu lze uvažovati o vhodnější úpravě (»Trestní odpovědnost film. režiséra«, II. díl).

Zajímavý je také názor nejvyššího soudu o pojmu t. zv. »kino-inženýra« (viz přísl. pojednání v II. díle).

Nové problémy vyvolalo také rozšíření tak zv. filmu ú z k é h o, podrobnosti o tom jsou v kapitole »Úzký film« v II. díle.

V tomto spise nezabývám se ovšem mezinárodními vztahy filmového práva (Mezinárodní komora filmová a pod.), ježto tím bych překročil již účel této práce, která chce jak právníkům tak laikům umožniti rychlou orientaci v této poměrně spletité oblasti právní. Toto dílo poskytuje zároveň — bezděčně — aspoň částečný obraz, v jakém asi směru bude nutno upravití příští filmový zákon; je již nepochybné, že nebude možno omeziti se tu jen na pouhé zdokonalení dnešních předpisů povahy více méně po-

licejně-administrativní, ale že bude nutno v celém rozsahu zabývati se úpravou různých problémů, dnes namnoze roztržštěně a většinou prozatímně upravených v nejrůznějších kompetencích i formách.

Pojem »právo filmové« volil jsem jakožto vhodnější a širší označení na místo pojmu »právo kinematografické«; tento název je nejen příliš úzký (zahřnuje zásadně jen právní poměry o provozu kinematografů), ale i poněkud těžkopádný. Krom toho i živý jazyk užívá s oblibou přídavného jména »filmový« všude tam, kde jde o zájmy kinematografu a filmu (filmový poradní sbor, filmová komora, názvy některých časopisů, rubriky v denním tisku a pod.).

K závěru mám za svoji milou povinnost poděkovati pánům referentům z ministerstva vnitra, z ministerstva obchodu a z ministerstva školství a nár. osvěty, kteří mně velmi ochotně dali cenné vysvětlivky při zpracovávání některých částí tohoto díla. Dodávám, že o kinematografce (ovšem jen z hlediska slovenského) pojednává JUDr. Josef Pavlásek v díle »Sbierka predpisov správnych a policajných, platných na Slovensku« (Bratislava 1925, částka II.), a dále Fr. Vyhnánovský, rada politické správy v Praze, ve spise »Licence a jiná policejní povolení« (Praha 1936), a to s hlediska min. nař. 191/1912 ř. z.

Na rozdíl od obou těchto komentářů zabývá se moje práce předpisy z celé oblasti Československa, jež týkají se filmového práva v širším slova smyslu; neboť toto dílo je míněno zejména jako srozumitelný průvodce po všech těch právních předpisech, s nimiž se právě laik — v jakémkoliv profesionálním vztahu k filmu a ke kinematografu — takřka denně setkává; to platí především o II. díle tohoto spisu. Doufám, že při poměrně nepřehlednosti dosti různorodých předpisů podařilo se tomuto dílu, aby se vytčenému cíli aspoň poněkud přiblížilo.

V Praze, v květnu 1937.

JUDr. Jiří Hora.

Prameny.

A. Sbíрка rozhodnutí nejvyšších stolic soudních republiky Československé:

a) Bohuslav A: nálezy nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních,

b) Bohuslav F: nálezy nejvyššího správního soudu ve věcech finančních,

c) Vážný: rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ve věcech civilních a trestních,

d) sbírka nálezů nejv. správního soudu vídeňského (Budwinsky).

Věstníky ministerstev obchodu, vnitra, spravedlnosti, národní obrany a sociální péče.

Sbíрка normálí pražského místodržitelství.

Úřední list republiky Československé.

Zemské věstníky: český, moravský, slezský.

Krajinský vestník pre Slovensko.

Úradné noviny.

B. Časopisy: Právník, Finanční právník, Soutěž a tvorba, Právní obzor, Časopis pro vědu právní a státní, Právo československé.

C. Komentáře a komentovaná vydání:

Štědrý-Buchtela: Řád živnostenský, II. vydání.

Freudenfeld-Kovanda: Zákon o přímých daních, II. vydání.

Heller-Lappert-Čákr: Poplatkový zákon.

Kliment-Zeis: Československé správní řízení.

Šafář-Zeis: Finanční hospodářství obcí.

Choděra-Pullman-Schreter: Kolkové a poplatkové předpisy platné na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

Gallas: Výklad k zákonu o pensijním pojištění.

Hermann-Otavský: Zákon o soukr. zaměstnancích.

Vyhnanovský: Licence a jiná policejní povolení.

Pavlásek: Sbíрка predpisov správnych a policajných, platných na Slovensku.

Poznámky.

U judikátů jsou t. zv. »právní věty«, úředně příslušným senátem formulované, vyznačeny — souhlasně s příslušnou sbírkou rozhodnutí — hvězdičkou*; důvody nálezů a rozhodnutí jsou otištěny dle příslušných sbírek rozhodnutí v rozsahu, nutném pro objasnění skutk. stavu případu. U nálezů nepublikovaných je podstatný smysl judikátu formulován autorem tohoto spisu, důvody pak jsou otištěny z úředních vyhotovení, stranám doručených.

Tituly oběžníků, resp. výnosů min. vnitra i některých jiných úřadů (min. obchodu, zem. a krajin. úřadů a p.) jsou převzaty dle úřední stylisace v příslušných věstnicích.

Seznam výnosů a oběžníků min. vnitra, otištěných ve »Věstníku min. vnitra«, je přehledně uveden v II. díle (»Přehled výnosů min. vnitra, otištěných ve Věstníku min. vnitra«).

V I. díle jsou věty (nápisy) u rozhodnutí nejv. soudu (Vážný, ve věcech civilních) vytištěny pro snazší orientaci *kursivou*, věty nálezů nejv. správ. soudu *polotučným písmem*. V II. díle jsou však vesměs právní věty nálezů nejv. správ. soudu i rozhodnutí nejvyššího soudu vytištěny vždy *kursivou*.

Tiskové chyby.

Str. 117: řádka 17. shora: místo čís. 22.261-6 má býti správně »22.621-6«.

Str. 229: za dvojtečku připoj: »zrušeno, viz str. 441«.

Obsah.

Předmluva	VII
Prameny	8
Poznámky	9
Tiskové chyby	9
Obsah	10

První díl.

Země Česká a Moravskoslezská.

I. Zásady o policejním dozoru nad kočujícími skupinami herců atd. (dekret dv. kanc. z 6. I. 1836, č. 5 Sb. z. pol.)	17
II. Nařízení min. vnitra ve shodě s min. veř. prací z 18. IX. 1912, č. 191 ř. z. o pořádání veřejných představení kinematografických	23
I. oddíl: licence	
potřeba a udělení licence, § 1	23
druhy a rozsah licence, §§ 2, 3	31
povolující úřad a udělení licence, §§ 4, 5	37
podmínky licence a zásady provozu, § 6	47
odepření licence, provozovací povinnost, §§ 7, 8	57
osobní provozování, § 9 (se zřetelem na zákaz o propachtování licence)	61
další vedení podniku, § 10	86
oprávněný operatér, § 11	88
děti a mladistvé osoby v podniku, vnější označení, §§ 12, 13	97
katastr licencí, § 14	100
II. oddíl: censura	
povolení předváděcí, § 15	102
předvedení na zkoušku, § 16 (organizace censury)	108
odepření, udělení, odvolání předváděcího povolení §§ 17 až 19	121
censurní katastr, povolení jiných úřadů, §§ 20, 21	128
III. oddíl: všeobecná a prováděcí ustanovení	
dozor ku představení, návštěva dětí a mladistvých, §§ 22, 23	132
představení v neděli a svátky, ohlašování představení, §§ 24, 25	141
odnětí licence, bezpečnostní a místní policie, §§ 26 až 29	146
příloha A. k nař. o pořádání veř. kin. představení (podmínky stavební, požární a j.):	157

A. podniky s pevným stanovištěm	162
B. kočovné podniky	163
příloha B. k nař. o pořádání veř. kin. představení (cens. katastr)	169

Slovensko.

III. Nariadenie ministra-phnomocníka vlády Československej republiky pre správu Slovenska zo dňa 1. XI. 1919 č. 174/1919	170
Oddíl I.: licence	
potřeba a udělení licence, § 1	170
druhy licence, § 2	178
rozsah licence, § 3	181
povolující úřad a udělení licence, §§ 4, 5	184
zásady provozovací, § 6	200
odepření licence, § 7	203
povinnost provozování (propachtování) §§ 8, 9, 10	204
kinooperatér, § 11	206
mladiství, vnější označení, licenční katastr, §§ 12 až 16	212
Oddíl II.: censura	
povolení předváděcí, censurní listy a cens. karto-téka, §§ 17 až 24	215
Oddíl III.: všeobecná a prováděcí ustanovení	
ohlašování představení, dozor nad nimi, §§ 25 až 30	230
návštěva dětí a mladistvých, § 31	238
představení v neděli a ve svátek, odnětí licence, §§ 32 až 35	239
bezpečnostní policie, počátek působnosti nař. §§ 36, 37	240
příloha A. k nařízením splnom. min. pro Slovensko z 1. XI. 1919, č. 174/1919 (podmínky stavební, požární a jiné)	242
A. stálé podniky	243
B. kočovné podniky	252
příloha B. k nařízením splnom. min. pro Slovensko z 1. XI. 1919, č. 174/1919 (cens. listky)	253
<u>Podkarpatská Rus.</u>	
IV. Úvod	255
Nařízení min. vn. (uh.) ze 4. VIII. 1901, č. 64.573 z r. 1901 o povolování koncertů, představení atd. (§ 1 až 16)	260

Nariadení min. vnútra (uh.) z 27. IV. 1918, č. 44.965 z r. 1918 o kontrole filmů určených pro veřejná představení (§§ 1 až 8) 269

Druhý díl.

Daně přímé:	275
A. daň důchodová	275
B. všeobecná daň výdělková	278
C. zvláštní daň výdělková	283
výňatek z vl. nař. prov. č. 15/1937 Sb. z. a n. samosprávné a komorní přírážky k daním přímým	298
Daň z obrátu	303
Obecní dávky	307
A. dávka ze zábav	317
B, C. obecní dávka z návštěví a ze spotřeby el. energie a plynu	320
D. obecní poplatky	335
Text vl. nař. č. 143/1922, resp. č. 15/1928 Sb. z. a n. Pravidla o vybírání obecní dávky ze zábav	337
Pravidla pro vybírání obecní dávky ze spotřeby elektrické energie a plynu k účelům osvětlovacím	341
Pravidla pro vybírání obecní dávky z návštěví	346
Pravidla pro vybírání obecních poplatků za úřední úkony	349
Pravidla pro vybírání obecních poplatků za používání veřejného obecního statku	352
Poplatky z představení kinematografických (zejména se zřetelem na zvl. úpravu na Slovensku a Podkarpatské Rusi podle zák. čl. XXV/1875)	353
A. Země Česká a Moravskoslezská	357
B. Slovensko a Podkarpatská Rus	359
C. Dodatek (text popl. prav. a zák. čl. XXV/1875)	366
Dávky za úřední úkony	371
Zákon č. 53/1925 o dávkách za úřední úkony	374
Poplatky ze smlouvy služební	376
Poplatky ze smlouvy pachtovních (smlouvy provozní)	379
Úrazové pojištění	384
Pensijní pojištění	388
Pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří	394
Obchodní podmínky	396
Právo autorské	408
Výňatek ze zákona z 24. XI. 1926, č. 218 Sb. z. a n. ve znění novely č. 120/1936 Sb. z. a n. o původském právu.	412

Vyhláška min. školství z 30. III. 1937, č. 42.574/37 o sazbě honorářů za provozování hudebních děl	419
Výpovědi a dovolená zaměstnanců	422
Zprostředkování práce	426
Trestní odpovědnost filmového režiséra	429
Vývoz a dovoz osvětlených filmů	432
I. Vyhláška min. obchodu z 9. XI. 1931, č. 129.606/31 o přeřazení dovozu osvětlených kinem. hraných zvukových filmů saz. č. ex 361c) do povolovacího řízení. Výňatek ze sazebníku, pol. 361c)	432
II. Vyhláška min. obchodu z 8. XI. 1933, č. 128.454 (změna vyhlášky z 9. XI. 1931)	432
III. Směrnice Filmového poradního sboru pro povolení dovozu filmů	433
IV. Vyhláška min. obchodu ze 14. XI. 1934, č. 131.126/34 o úpravě dovozu osvětlených filmů kinematografických	433
V. Vyhláška min. obchodu z 22. I. 1935, č. 6320/35 o změně a doplnění předpisů o úpravě dovozu osvětlených filmů kinematografických	435
VI. Vyhláška min. obchodu z 23. I. 1937, č. 5222/37 o změně předpisů o úpravě dovozu osvětlených filmů kinematografických	436
Podpora domácích filmů	437
I. Nariadení vlády republiky Československé z 20. II. 1919, č. 128 Sb. z. a n. o filmování a zakládání filmových podniků na Slovensku	437
II. Oběžník min. vnútra z 10. VII. 1924, č. 42.785/6, povinnost předváděti domácí filmy v biografech	437
III. Oběžník min. vnútra z 2. X. 1928, č. 23.682/6/1928, podpora domácí filmové výroby	438
IV. Oběžník min. vnútra z 2. XII. 1931, č. 51.454/1931, podpora domácí výroby filmové	439
V. Oběžník Zemského úřadu v Praze z 10. VI. 1933, č. 253.129-20A-203/86 ai 33	440
VI. Oběžník krajského úřadu v Bratislavě z 13. VII. 1933, č. 130.875/8-1922 o filmování a zakládání filmových podniků na Slovensku	441
VII. Směrnice pro udělování podpory a příspěvků na výrobu československých	

filmů a pro poskytování státní záruky v rámci působnosti Filmového poradního sboru, vydané ministerstvem obchodu v r. 1936	442
Nákup, prodej a půjčování filmů	446
Film ve škole	449
Výnos min. školství z 3. XI. 1936, č. 145.865-I o schvalování a užívání světelných obrazů, zejména školních filmů, jako učebních pomůcek v národních a středních školách a v učitelských ústavech a v odborných a živnostenských pokračovacích (učňovských) školách	451
Kinematografy a osvětové sbory	454
Kinematografy ve voj. zátiší	471
Úzký film	472
Elektrická zařízení v divadlech, kinech a podobných místnostech. (Předpisy Elektrotechnického Svazu Československého 1936)	473
Stavovské označení »Kino-inženýr«	484
Československo-německá dohoda	488
Seznam výnosů a oběžníků min. vnitra, otištěných ve »Věstníku min. vnitra«, 1919—1936	490
Kompetence okresních úřadů	493
Osvětové sbory	493
Censura filmů, podpora filmů domácí výroby, mladiství a všeob. ustanovení	494
Seznam oběžníků, nařízení a vyhlášek vydaných na Slovensku	494
Vzory:	
č. 1. Udělení kinematografické licence	498
č. 2. Udělení cestovní kinematografické licence	500
č. 3. Povolení k reklamnímu promítání filmů v obchodní místnosti	502
č. 4. Povolení k reklamnímu promítání filmů ve výkladní skříni	503
č. 5. Schválení zástupce (obchodvedoucího)	504
č. 6. Vysvědčení o kinooperátérské zkoušce	505
č. 7. Úřední osvědčení pro kinematografický přístroj	505
č. 8, 9. Censurní lístek (líc)	506
č. 10. Censurní lístek (rub)	508
Rejstřík	509

I.

**Zásady o policejním dozoru
nad kočujícími skupinami herců,
provazolezců, gymnastů, hudebníků atd.
(Dekret dvorní kanceláře z 6. I. 1836, sv. 64, č. 5
Sb. zák. pol.)**

Poznámka: Tento dekret má úvod, v němž se odůvodňuje, proč nutno upravit provozování atrakcí, pořádaných shora jmenovanými skupinami artistů. Německý text tohoto úvodu je v nezkráceném znění dále uveden, za ním pak následuje původní nezkrácený německý text dekretu, jehož překlad zní takto:

»1. Od nynějška smějí býti udílěna povolení ku produkcím kočujících tlup hereckých, provazolezců, gymnastických artistů, potulných šumařských skupin jen od zemských presidií, ježto jen tato jsou s to, aby měla potřebnou evidenci o počtu těchto lidí, zemí se potulujících, a s ohledem na poměry místa i kraje, dále na blahobyt obyvatel usoudila, zda vůbec, kde, na jak dlouho jeví se přípustnými takovéto produkce bez škodných důsledků, zvláště když dnes vyžadují také vyšší politické ohledy, aby byly podrobeny vyššímu dozoru všechny potulné, s obyvateli země do tak blízkého styku přicházející takovéto společnosti a podniky, pod kteroužto záminkou mohou také nebezpeční lidé se potulovati.

2. Také v provinciálních hlavních a jiných městech, v nichž jsou státní policejní ředitelství, anebo policejní komisařství, musí produkce, deklamace a podívané všeho druhu za peníze, býti učiněny závislými na povolení zemských presidií. Tato mají si však předběžně, než rozhodnou, dáti podati zprávu od těchto policejních orgánů.

3. Zemská presidia mají při udělování takovýchto povolení postupovati s veškerou opatrností a s přísným posuzováním předmětu žádosti, jakož s pečlivým přihlížením k platným pasovým, policejním a censurním předpisům, zejména pak

4. cizincům povolovati jen podívané na předměty skutečně a významně pozoruhodné, jakož i produkce mimořádných uměleckých výkonů ve lhůtách co možno omezených, a to jen v tom případě, jeví-li se tito zcela nezavadnými a mohou-li se jak pro svou osobu, tak i pro svůj průvod vykázati zákonnými pasy a hodnověrnými vysvědčeními zachovalosti.

5. Stran trvání a stanovení doby k těmto produkcím nedá se ustanoviti ovšem určitý čas, neboť ten je podmíněn částečně cenou, zájmem, vzácností představení nebo předmětů na podívanou, částečně poměry místa, kde se má produkce konati; všeobecně však jsou zemská presidia přísně zavázána trvání těchto koncesí pokud možno omezovati a jejich hromadění co nejpečlivěji zamezovati.

6. Zemská presidia mají vyrozuměti o udělení takovýchto koncesí příslušné krajské úřady, v jejich úředním obvodu takové produkce nebo podívané byly povoleny, a to od případu k případu, a tytéž učiniti zodpovědnými, že trvání povolení nebudou překročena a že pasové a policejní předpisy budou co nejpřísněji prováděny. Konečně

7. budiž podřízeným patrimonialním, zemským soudům a okresním úřadům, městským magistrátům, rychtářům v městsech a vesnicích pod trestem zakázáno takové veřejné produkce, k nimž nebylo vyšší povolení uděleno, ve svém úředním obvodu trpěti.

Rozumí se ostatně samo sebou, že policejní předpisy ohledně pečlivého dozoru na tyto osoby, jež prodávají v zemi se zákonnými koncesemi, musí býti dále co nejdůkladněji prováděny, a že přítomným, pro udělení těchto koncesí vydaným předpisem, ostatní

policejní nařízení a zejména, pokud jde o představení divadelní, těchto se týkající předpisy censurní, zůstávají v plné platnosti.«

P o z n á m k a: V bodu 6. zmíněné »krajské« úřady, stejně tak jako v bodu 7. zmíněné patrimonialní, zemské soudní a okresní úřady, městské magistráty, rychtáři v městsech a vesnicích, nutno nyní nahraditi kompetenci úřadů okresních, pokud se týče orgánů obecních. Z těchto úřadů má pro udělení licencí kinematografických význam jen zemský úřad (země Česká, Moravskoslezská a Slovensko), resp. okresní úřad nebo policejní komisařství (Podkarpatská Rus).

O výlučné příslušnosti zemských úřadů v Praze a v Brně podle min. nař. č. 191/1912 ř. z. a krajského úřadu v Bratislavě podle nař. splnom. ministra pro správu Slovenska č. 174/1919 pro povolování kinematografických licencí je pojednáno zevrubně při §§ 1, 4, 9 těchto předpisů. Okresním úřadům náleží ovšem (vedle schvalování provozovny, viz při ř. 6) péče o zachovávání censurních předpisů (cens. listky), vidování licencí kočovných kinematografů (viz pozn. při ř. 2 sub 4, min. nař. 191/1912 ř. z.), dále dozor nad způsobem ohlašování představení a podobně, jakož i kontrola biografů a podávání zpráv nadřízeným úřadům, zda jsou dodržovány předpisy o podpoře domácího filmu a j. Viz »Seznam výnosů a oběžníků«, uvedený v II. části tohoto spisu (na konci).

O právním významu dekretu z 6. I. 1836: viz při § 9 min. nař. č. 191/1912 ř. z. sub 15) (Vážný 15.051).

Podle vládního nařízení z 18. prosince 1929, č. 186 Sb. z. a n. byla příslušnost k udělení povolení ku pořádání produkcí v pevném sídle nebo jen v jednotlivém okresu přenesena z kompetence zemských úřadů na úřady okresní (státní policejní úřady). Tento předpis má však, pokud jde o udělování kinematografických licencí, význam jen pro Podkarpatskou Rus. K tomu srov. nálezy nejvyššího správního soudu:

»Schváliti náměstka v provozu kina jest příslušným úřad I. stolice, o opravném prostředku rozhoduje zemský úřad konečně;« nález z 8. I. 1935, č. 24.777/34, ve sbírce Bohuslavově nepublikováno.

»* O žádosti za povolení k pořádání kinematografických představení v Mukačevě rozhoduje v I. stolici policejní komisařství v Mukačevě podle předpisů oběžníku min. vnitra ze 4. VIII. 1901, č. 64.573 (R. T. č. 84/1901);« nález nejv. spr. soudu z 23. VI 1934, č. 9211, Boh. A 11.375.

Podrobně o těchto nálezech viz v části »Podkarpatská Rus«.

Nezkrácený německý text (i s úvodem) dekretu dvor. kanc. z 6. I. 1836, sv. 64, č. 5 Sb. zák. pol. zní takto (publikováno ve sbírce »Seiner K. K. Majestät Ferdinand des Ersten politische Gesetze und Verordnungen für sämtliche Provinzen des Österreichischen Kaiserstaates,« svazek 64, vydán r. 1838, obsahuje nařízení od 1. I. do 31. XII. 1836):

Grundsätze hinsichtlich der polizeylichen Überwachung herumziehender Schauspieler-Truppen, Seiltänzer, gymnastischer Künstler, Musikanten etc.

Es ist zur höchsten Kenntniss gekommen, dass die Zahl der herumziehenden Schauspieler-Truppen, Seiltänzer, gymnastischer Künstler, herumziehender Musikbanden oder Eigenthümer sonstiger Schauegegenstände aller Art, welche die Österreichischen Provinzen in allen Richtungen durchstreifen, seit einiger Zeit bedeutend zunehme.

Vorlängst bestehende, und von Zeit zu Zeit erneuerte Polizey-Verordnungen haben bereits den Länder-Chefs mit besonderer Hinweisung auf den Umstand, dass das Herumziehen der Leute besonders mit Schauegegenständen von nicht wesentlichem Belange oder Productionen gemeiner Art, selbst der Moralität nachtheilig, und dem Hange zum Müsiggange förderlich seyen, und dass viele solcher Vaganten bey der Unzulänglichkeit der erwähnten Nahrungswege theils den Gemeinden und Ortsobrigkeiten zur Last fallen, theils das zur Fristung ihrer Subsistenz Fehlende, auf unerlaubte Weise zu ergänzen suchen, immer zur besonderen Pflicht gemacht, dahin zu wirken, dass die Bewilligungen zu solchen Productionen und Schaausstellungen strenge erwogen, und selten ertheilt, insbesondere aber, dass jenen in die obige Cathégorie gehörigen Individuen, welche keine k. k. Unterthanen sind, der Eintritt in das k. k. Gebieth verweigert, die darin Betretenen

hingegen mit gebundener Marsch-Route auf dem geradesten Wege in das Ausland instradirt, und der richtig erfolgte Übertritt derselben gehörig überwacht werde.

Ungeachtet dieser oft wiederholten polizeylichen Anordnungen wurde dem in dieser Beziehung eingerissenen Unfuge nicht genügend begegnet, und ein näheres Eindringen in die Ursachen dieser noch immer bestehenden, und mehr und mehr über Hand nehmenden Unzukömmlichkeit hat zu der Überzeugung geführt, dass das ungleichartige Benehmen, welches die politischen Behörden bei der Ertheilung von Bewilligungen zu den obigen Productionen und Schaausstellungen beobachteten, hieran vorzugsweise die Schuld tragen.

Seine k. k. Majestät haben dernach mit höchster Entschliessung vom 5. Dezember 1835 hierüber für die Zukunft Nachfolgendes zur unverbrüchlichen Richtschnur verordnet:

1. Von nun an dürfen mit Ausnahme der Haupt- und Residenzstadt Wien, in welcher der Polizey-Ober-Direction das Recht, die Bewilligung zu derley Productionen entweder unmittelbar, oder nach vorläufig eingeholter Genehmigung der Polizey-Hofstelle zu ertheilen, instructionsmässig zusteht, nur von den Länder-Präsidiën die diesfälligen Productions-Bewilligungen ertheilt werden, indem nur diese in der Lage sind, eine gehörige Evidenz der Zahl dieser im Lande herumziehenden Leute zu erhalten, und mit Rücksicht auf die Kreis- und Ortsverhältnisse, dann den Wohlstand der Einwohner zu urtheilen, ob überhaupt, an welchen Orten, und wie lange derlei Productionen ohne Nachtheil zulässig erscheinen, zumal heut zu Tage auch höhere politische Rücksichten es erfordern, alle herumwandernden, mit den Landbewohnern in so nahe Berührung kommenden derlei Gesellschaften und Unternehmer, unter welchem Vorwande sich auch gefährliche Leute herumerschleichen können, einer höheren Aufsicht zu unterwerfen.

2. Auch in den Provincial-Haupt und andern Städten, in welchen k. k. Polizey-Direktionen oder Polizey-Commissariate bestehen, sind die Productionen, Declamationen und Schaausstellungen aller Art um Geld, von der Bewilligung der Länder-Präsidiën abhängig zu machen, nur haben sich die vorläufig, ehe sie die Entscheidung fällen, von diesen Polizey-Organen Bericht erstatten zu lassen.

3. Die Länder-Präsidiën haben bey Ertheilung von derley Concessionen mit aller Vorsicht und mit strenger Würdigung des Gesuchsgegenstandes, dann mit sorgfältiger Beobachtung der ausserdem bestehenden Pass-, Polizey- und Censurs-Vorschriften vorzugehen, und insbesondere

4. Ausländern lediglich nur Schaausstellungen wahrhaft und vorzüglich sehenswürdiger Gegenstände, so wie die Productionen ausserordentlicher künstlerischer Leistungen in

möglich beschränkten Fristen, und zwar nur in dem Falle zu gestatten, wenn sie ganz unbedenklich erscheinen, und sich sowohl für ihre Person als für ihre Begleitung, mit legalen Pässen und glaubwürdigen Wohlverhaltens-Zeugnissen auszuweisen vermögen.

5. Hinsichtlich der Dauer und der Zeitausmass zu derlei Productionen lässt sich ein bestimmter Zeitraum nicht vorzeichnen, dieser ist theils durch den Werth, das Interesse, die Seltenheit der Vorstellungen oder der Schaugegenstände, theils durch Verhältnisse des Ortes; wo diese Productionen Statt finden, bedingt; im Allgemeinen aber werden die Länder-Präsidiën streng verpflichtet, die Dauer solcher Concessionen möglichst zu beschränken, und ihre Anhäufung sorgfältigst zu vermeiden.

6. Die Länder-Präsidiën haben von den erteilten diesfälligen Concessionen die betreffenden Kreisämter, in deren Amtsbezirke derley Productionen oder Schauausstellungen bewilligt worden sind, von Fall zu Fall zu verständigen und dieselben verantwortlich zu machen, dass die Dauer der Bewilligungen nicht überschritten und die Pass- und Polizey-Vorschriften auf das Strengste gehandhabt werden. Endlich ist

7. den untergeordneten Patrimonial-Landgerichts und Bezirksämtern, Stadt-Magistraten, Markt- und Dorfrichtern unter Strafe zu verbiethen, derley öffentliche Productionen, wozu die höhere Bewilligung nicht erteilt ist, in ihrem Amtsbezirke zu gestatten.

Es versteht sich übrigens von selbst, dass die polizeylichen Anordnungen rücksichtlich der sorgfältigen Überwachung dieser im Lande mit gesetzlichen Concessionen befindlichen Individuen fortan auf das Genaueste gehandhabt werden müssen, und dass durch die gegenwärtige, für die Ertheilung dieser Concessionen erflossene höchste Vorschrift, die sonstigen polizeylichen Anordnungen und insbesondere in Bezug auf die theatralischen Vorstellungen die diesfalls bestehenden Censurs-Vorschriften, in ihrer vollen Wirksamkeit verbleiben.

Hofkanzley-Präsidiäl-Decret vom 6. Januar 1836,
an sämtliche Länder-Präsidiën.

II.

Nařízení ministerstva vnitra ve shodě s ministerstvem veřejných prací ze dne 18. září 1912, č. 191 ř. z., o pořádání veřejných představení kinematografických.

I. ODDÍL.

LICENCE.

Potřeba a udílení licence.

§ 1. Pořadati veřejná kinematografická představení je přípustno podle nynějších předpisů jen na základě úřední licence.

Licence propůjčuje jen majiteli licence v licenční listině uvedenému právo ku provozování a nemůže být převedena na jiné osoby ani mezi živými ani dědickou posloupností.

Licence udílí se na dobu jednoho roku až do tří let.

Prováděcí výnos ministra vnitra z 18. září 1912, č. 20.783, o pořádání veřejných představení kinematografických.

Sbírka říšských zákonů obsahuje pod č. 191 běžného roku nařízení ministra vnitra o uspořádání veřejných představení kinematografických. Toto nařízení má především všeobecně stanoviti podmínky, jimž jsou strany při provozu kinematografů podrobeny; má také dáti správním úřadům směrnice, jakým způsobem mají tyto dbáti důležitých zájmů osvěty, zejména ochrany mládeže, jež souvisí s provozem kinematografů, stejně jako jak mají dbáti hospodářských zájmů v úvahu přicházejících. Bylo by rovno zásadní úpravě, kdyby provoz kinematografů měl býti předmětem živnostenského práva, jež za určitých podmínek ve formě koncese musí býti propůjčováno a provozováno; takovou úpravu nelze provésti pouhým nařízením, nýbrž nutno ji vyhraditi zvláštnímu zákonu. Nařízení je míněno jen jako předběžná úprava, která až do provedení zákonodárné úpravy, jež by se ovšem musila vztahovati také na jiné druhy veřejných zábav a podívaných, a má sloužiti

bezprostředním potřebám kinematografů, daným rychlým vývojem a rozvojem jejich. Může se také tedy přirozeně opírat jen o platné právo a musí vyjít z platného systému licencí. Změna v tomto směru mohla by se provésti teprve zmíněným zákonem.

Se zřetelem na použití jednotlivých ustanovení nařízení nutno toto poznamenati:

K § 1:

Podle starších zákonných předpisů — tak podle dekretu dvorní kanceláře z 6. ledna 1836, č. 5 Sb. zák. pol. a podle organizačních ustanovení ze 14. září 1852 (min. nař. z 19. ledna 1853, č. 10 ř. z.) — jsou úřady povinny, dovolovati veřejné podivání, k nimž zřejmě patří také biografy, jen na podkladě úředního povolení (licence). Přísně osobní povaha tohoto povolení musí při každém udělení licence býti co nejvýrazněji zdůrazněna a v praxi co nejdůsledněji zachovávána. Převedení licence, »přepsání« na jméno někoho jiného, vzdání se licence »ve prospěch« jiného jest zásadně naprosto a zcela vyloučeno. V případě takovéhoto překročení nutno strany o tom poučiti, že vlastník licence nepřísluší pražádný vliv na poskytování oprávnění stejného druhu jeho právním nástupcům nebo jiným osobám, že při zániku, vzdání se, zastavení nebo odnětí licence je vždy a pouze věci úřadu posouditi, zda licence témuž nebo jinému uchazeči má býti propůjčena či nikoliv. Při každém ucházení se o licenci ku provozu kinematografu — byť by to bylo v tomtéž stanovišti, kde takový podnik již trval — musí proto úřad znovu podmínky udělení licence z věcných a osobních hledisek podle zásad tohoto nařízení zkoumati a o tom rozhodnouti.

Podle odst. 5. dekretu z r. 1836 jsou zemská presidia přísně zavázána, aby trvání takových koncesí dle možnosti omezovala. Se zřetelem na změněnou povahu, kterou během času určité druhy podiváných vzaly na sebe a která se obzvláště týče bez pochyby provozu kinematografů, stanoví se v nařízení pro ně vymezení provozní doby delší lhůtou, a sice v délce jednoho až tří roků.

Verordnung des Ministeriums des Innern im Einvernehmen mit dem Ministerium für öffentliche Arbeiten vom 18. September 1912, R. G. Bl. Nr. 191, betreffend die Veranstaltung öffentlicher Schaustellungen mittels eines Kinematographen.

I. ABSCHNITT.

Erfordernis und Verleihung der Lizenz.

§ 1. Die Veranstaltung öffentlicher Schaustellungen mittels eines Kinematographen ist nach den bestehenden Vorschriften nur auf Grund einer behördlichen Lizenz zulässig.

Die Lizenz verleiht nur dem in der Lizenzurkunde bezeichneten Lizenzinhaber das Recht zum Betriebe und ist auf andere Personen weder unter Lebenden noch durch Erbgang übertragbar.

Die Lizenz wird für einen Zeitraum von einem bis zu drei Jahren erteilt.

Durchführungserlass des Ministers des Innern vom 18. September 1912, Z. 20.783 betreffend die Veranstaltung der öffentlichen Schaustellungen mittels eines Kinematographen (»Verordnungsblatt des Ministeriums des Innern«; roč. 1912, str. 275).

Das Reichsgesetzblatt enthält unter Nummer 191 des I. J. eine Verordnung des Ministeriums des Innern, betreffend die Veranstaltung öffentlicher Schaustellungen mittels eines Kinematographen.

Diese Verordnung soll zunächst im allgemeinen die Bedingungen festsetzen, denen die Parteien beim Betriebe von Kinematographen unterworfen sind; auch soll sie den Verwaltungsbehörden eine Direktive dafür bieten, in welcher Weise den wichtigen Interessen der Volksbildung, insbesondere des Jugendschutzes, die mit dem Betriebe von Kinematographen verknüpft sind, sowie den hiebei in Betracht kommenden wirtschaftlichen Gesichtspunkten Rechnung zu tragen ist. Den Kinematographenbetrieb zum Gegenstande eines Gewerberechtes zu machen, das unter bestimmten Bedingungen im Wege einer Konzession erteilt und aufrechterhalten werden muss, käme einer prinzipiellen Neuregelung des Gegenstandes gleich, die nicht durch Verordnung erfolgen kann, sondern einem besonderen Gesetze vorbehalten bleiben muss. Die Verordnung ist nur als vorläufige Regelung gedacht, sie soll bis zur Durchführung einer legislativen Aktion, die sich wohl auch auf andere Arten öffentl. Belustigungen und Schaustellungen zu erstrecken hätte, den unmittelbarsten, durch den raschen Aufschwung und die Ausdehnung des Kinematographenwesens wachgerufenen Bedürfnissen Rechnung tragen; sie kann sich aber naturgemäß nur auf das geltende Recht gründen und muss das bestehende Lizenzsystem zum Ausgangspunkte nehmen. Eine veränderte Basis für den in Frage stehenden Erwerbszweig wird erst durch das erwähnte Gesetz geschaffen werden können.

In bezug auf die Anwendung der einzelnen Bestimmungen der Verordnung ist Folgendes zu bemerken:

Zu § 1:

Nach älteren gesetzlichen Vorschriften — so nach dem Hofkanzleidekrete vom 6. Jänner 1836, Nr. 5, P. G. S., und nach den Allerhöchsten Organisationsbestimmungen vom 14. September 1852 (Ministerialverordnung vom 19. Jänner 1853,

Nr. 10, R. G. Bl.) — sind die Behörden verpflichtet, öffentliche Schaustellungen, zu denen offenbar auch die Kinematographen gehören, nur auf Grund einer behördlichen Bewilligung (Lizenz) zuzulassen. Der streng persönliche Charakter dieser Bewilligung muss bei jeder Lizenzerteilung nachdrücklichst hervorgehoben und in der Praxis genauestens gewahrt bleiben. Eine Übertragung der Lizenz, ein »Umschreiben« auf den Namen eines Anderen, ein Verzicht auf die Lizenz »zugunsten« eines Anderen ist grundsätzlich ganz und gar ausgeschlossen. Im Falle derartiger Einschreiten sind die Parteien darüber aufzuklären, dass dem Lizenzinhaber keinerlei Einfluss auf die Gewährung einer gleichartigen Befugnis an seine Rechtsnachfolger oder an andere Personen zusteht, dass es beim Erlöschen, bei Zurücklegung, Einstellung, Entziehung der Lizenz immer und ausschliesslich Sache der Behörde ist, zu beurteilen, ob die Lizenz demselben oder einem anderen Bewerber verliehen werden soll oder nicht. Bei jeder Bewerbung um die Lizenz zu einem Kinematographenbetriebe — sei es auch an demselben Standorte, wo ein solcher Betrieb bisher bestanden hat — muss daher die Behörde von neuem die Voraussetzungen der Lizenzerteilung aus sachlichen und persönlichen Gesichtspunkten nach Massgabe der vorliegenden Verordnung prüfen und darüber entscheiden.

Nach Punkt 5 des Hofkanzleidekretes vom Jahre 1836 sind die Länderpräsidien streng verpflichtet, die Dauer solcher Konzessionen möglichst zu beschränken. Angesichts des veränderten Charakters, den im Laufe der Zeit gewisse Arten von Schaustellungen angenommen haben und der insbesondere dem Kinematographenbetriebe zweifellos zukommt, wird in der Verordnung für diese Beschränkung der Betriebsdauer ein längerer Zeitraum, und zwar ein bis drei Jahre, festgesetzt.

Poznámky: Živnostenský řád nevztahuje se na veřejné zábavní podniky a na veřejná představení všeho druhu [císařský patent z 20. XII. 1859, č. 227 ř. z. čl. V., písm. o)]. Ministerské nařízení z 18. IX. 1912, č. 191 ř. z. o kinematografech obsahuje speciální úpravu tohoto odvětví a platí v zemi České a Moravsko-slezské jako předpis převzatý podle zákona č. 11 z r. 1918 Sb. z. a n. dosud, třebaže bylo tehdy vydáno jen jako provisorium. Snahy o novou právní úpravu provozu kinematografů jsou dosud předmětem úředních jednání a porad. Viz článek JUDra Jiřího Hory »Poznámky k osnově zákona o koncesích kinematografických«, Právník 1932, str. 329 násl.

Příslušnost zemských úřadů pro udělování licenci je nepochybná. Dvorský dekret z 6. ledna 1836 pověřuje dozorem nad zábavními podniky t. zv. »Länder-Präsidia« (resp. »Länder-Chefs«). Všechna pravomoc těchto úřadů byla přenesena podle § 8 zákona z 19. května 1868, č. 44 ř. z. (»über die Einrichtung der polit. Verwaltungsbehörden«) na místodržitele (»Statthalter u. Landespräsidenten«), nástupcem těchto úřadů je pak dnes zemský úřad podle zákona z 29. února 1920, č. 126 Sb. z. a n. ve znění zákona ze 14. července 1927, č. 125 Sb. z. a n. (čl. 1, § 5).

Ke kinematografům ve voj. zátiších, jako k vnitřním výchovným zařízením voj. správy, není třeba licence dle min. nař. 191/1912 ř. z.: viz v II. díle »Kinematografy ve voj. zátiších«.

O předvádění filmů ve školách (pokud je třeba k tomu licence dle min. nař. 191/1912 ř. z.): viz v II. díle »Film ve školách«.

O filmových představeních (pokud je třeba licence dle min. nař. 191/1912 ř. z.) okresních (městských) osvětových sborů (zák. o organizaci lidových kursů občanské výchovy ze 7. února 1919, č. 67 Sb. z. a n.): viz v II. díle tohoto spisu »Kinematografy a osvětové sbory«.

O světelné reklamě v biografech a o promítání filmů rekl. ve výkladních skříních, viz § 15 min. nař. 191/1912 ř. z., sub ⁷) až ¹⁰).

Pojem veřejného představení: § 15 min. nař. 191/1912 ř. z., sub ¹).

Veř představení a úzký film: viz »Úzký film« v II. části tohoto spisu; též sub 8) u řu 15 cit. ministerského nařízení.

Judikatura:

1. »* Dle platného stavu zákonodárství není právního nároku, aby bylo uděleno povolení provozovatí divadelní hry.« (Nál. nejv. spr. soudu z 28. VI. 1920, č. 5990, Boh. A 482/20.) — Tento judikát týče se jen divadel, jeho zásady však přejímá dále citovaný judikát Boh. A 678/1921. Doslovný text důvodů judikátu Boh. A 678/21 sub ²) při § 4 min. nař. č. 191/1912 ř. z.

Viz též nález Boh. A 12.556/36 cit. u § 4 min. nař. 191/1912 ř. z. sub ¹⁰).

2. »* Na udělení koncese k provozování představení kinematografických nepřísluší právní nárok a nelze nárok takový vyvozovat ani z min. nař. z 18. IX. 1912, č. 191 ř. z.; nález nejv. spr. s. z 24. I. 1921, č. 554; Boh. A 678/1921. V nálezu se dovozuje, že povolení k veřejným představením, divadelním i kinematografickým, jest ponecháno úplně volnému uvážení úřadu v žádném směru nevázaném, takže na udělení takového povolení vůbec nijaký nárok straně nepřísluší. Tak nutno vykládati i ministerské nařízení z 18. září 1912, č. 191 ř. z.

Poznámka: V těchto judikátech se dovozuje, že zákonné předpisy materiální povahy pro podniky veřejných představení obsaženy jsou v dekretu dvorní kanceláře z 6. ledna 1836 sb. z. pol. č. 5 (nejv. rozhodnutí z 5. XII. 1835) a v t. zv. řádu divadelním dle ministerského nařízení z 25. XI. 1850, č. 454 ř. z. (nejv. rozhodnutí ze 14. XI. 1850); v nich pak sluší spatřovati zákonný podklad ministerského nařízení z 18. září 1912, č. 191 ř. z. o pořádání veřejných představení kinematografických a musí tedy nařízení toto býti vykládáno se zřetelem k oněm starším normám, jež si dosud zachovaly zákonnou platnost.

3. Stejně stanovisko zaujímá nejv. spr. s. i v nálezu z 3. II. 1923, č. 1685, Boh. A 1926/1923: »Platný právní řád nepřiznává nijakého nároku na udělení povolení k pořádání veřejných představení kinematografických.« Důvody sub ³) při § 4 min. nař. 191/1912 ř. z.

4. Stejně i nález Boh. A 1956/1923.

5. Stejně i nález nejv. spr. s. z 29. III. 1923, č. 5179 Boh. A 2159/1923: »I. Na udělení licence pro představení kinematografická není nároku. — II. Nemá-li strana vůbec právního nároku na žádané jí povolení, je stížnost do výroku, kterým povolení to bylo odepráno, bezdůvodná bez ohledu na důvody, o které úřad svoje rozhodnutí opřel, a není vadou řízení, nekonal-li úřad šetření ve směru stranou vytýkaném.« Důvody jako u Boh. A 1926/1923; shora sub ³).

6. »Pronajme-li předseda spolku kinematografickou licenci, na tento spolek znějící, osobě třetí, jež pak licenci provozuje, dopouští se oba přestupku podle § 9 min. nař. 191/1912 ř. z.«; nález nejv. správ. soudu z 9. XI. 1933, č. 17.922/1933 (ve sbírce Boh. neuvedeno, důvody: u § 9 min. nař. 191/1912 ř. z.).

7. »Pořádání veřejných představení kinematografických jinou osobou než majitelem licence je trestné podle min. nař. č. 198/1857 ř. z.«; nález nejv. správ. soudu z 19. III. 1936, č. 11.307/1936, Boh. A 12.358/1936. Důvody: u § 9 min. nař. 191/1912 ř. z.

8. »Ministerské nařízení z 18. IX. 1912, č. 191 ř. z. není v rozporu ani s čl. 6 stát. zákl. zák. č. 142/1867 ř. z. ani s § 108 ústavní listiny. Osoby, jimž majitelé licence svěřili (nedovoleně propachtovali) provoz kinematografické licence, jest považovati za jejich zmocněnce. Z objednávek filmů učiněných těmito osobami jsou vázání majitelé licence.« (Rozhodnutí nejv. soudu z 18. III. 1936, Rv. I. 1010/1934, Vážný 15.051.) Důvody otištěny při § 9 min. nař. 191/1912 ř. z.

Různé:

9. Promítání diapositivních obrázků jako skleněných diapositivů při přednáškách korporací i jednotlivců jejich vlastními projekčními přístroji, je svobodné. Nejde o kinematografickou projekci filmu, kteráž jest vázána na licenci a zkoušku operátorskou. Obch. komora pražská č. 106.427/20.

10. **Poznámka:** Následující výnos obsahuje pokyny pro přechod z dosavadního stavu, platného před 1. lednem 1913 (kdy nabylo účinnosti min. nařízení č. 191/1912 ř. z.), do nové úpravy právních poměrů kinematografů. V podstatě výnos tento ustanovuje, že poměry právní založené za dřívějšího stavu, i kdyby odporovaly novým předpisům, mají býti respektovány až do likvidace těchto právních vztahů, a teprve pak že má býti postupováno podle nových předpisů. Pokyny pro zajištění jednotného postupu místních censurních orgánů jsou u nás bezpředmětné vzhledem k reorganizaci censury filmů. Výnos má cenu dnes již méně praktickou; proto otištěn jen text německý:

Výnos ministerstva vnitra ze 4. října 1912, č. 35.301, o úpravě provozu kinematografů. (»Verordnungsblatt des k. k. Ministeriums des Innern«, roč. 1912, č. 17, str. 295):

»Erlass des Ministeriums des Innern vom 4. Oktober 1912, Z. 35.301, betreffend die Regelung des Kinematographenwesens. (An alle politischen Landesstellen.)

Infolge mehrfacher Anfragen über das vor Inkrafttreten der Ministerialverordnung vom 18. September d. J., R. G. Bl. Nr. 191, einzuhaltende Vorgehen bei Verleihung von Kinematographenlizenzen und bei Beaufsichtigung der Betriebe

wird der k. k. Statthalterei (Landesregierung) mit Beziehung auf den Erlass vom 18. September d. J., Z. 20.783, eröffnet, dass in allen auf diesem Gebiete dem behördlichen Ermessen anheimgegebenen Fragen schon derzeit jene Grundsätze als massgebend zu betrachten sind, die in der erwähnten Verordnung zum Ausdrucke gelangen, wobei aber selbstverständlich in den betreffenden Erledigungen vor dem 1. Jänner 1913 sich auf die Verordnung nicht berufen werden darf. Hiedurch soll schon derzeit jener Zustand vorbereitet werden, der nach den der Verordnung zugrunde liegenden Erwägungen den einschlägigen öffentlichen Interessen entspricht. Dagegen erscheint es, insolang die Verordnung nicht in Kraft getreten ist, naturgemäss ausgeschlossen, dass durch Verfügungen, die erst in der Verordnung ihre materielle Grundlage finden würden, bestehende Rechte in irgendeiner Richtung beeinträchtigt werden. Besitzt zum Beispiel jemand jetzt mehrere Kinematographenlizenzen, so sind diese keineswegs bis auf eine derselben zu entziehen, weil die am 1. Jänner in Kraft tretende Verordnung die Kumulierung von Lizenzen in einer Person nicht mehr zulässt.

Aber auch mit dem Zeitpunkte des Inkrafttretens der Verordnung, also mit dem 1. Jänner 1913, werden, wie hier wegen des Zusammenhanges mit diesem Beispiel und wegen spezieller diesbezüglicher Anfrage bemerkt wird, nicht sofort bis auf eine Lizenz alle Lizenzen jener Personen zu widerrufen sein, die mehrere derartige Bewilligungen besitzen, sondern wird abzuwarten sein, bis die Geltungsdauer dieser Lizenzen abläuft oder ein sonstiger Grund zur Entziehung sich ergibt. Dies ist übrigens ausdrücklich auch schon in dem hierortigen Durchführungserlasse vom 18. September 1912, Z. 20.783, im Absatze „zu § 7“ gesagt.

Bei diesem Anlasse wird ferner der k. k. Statthalterei (Landesregierung) mitgeteilt, dass aus Kreisen der Filmindustrie wiederholt und nachdrücklich das Bedürfnis nach einem Schutze gegen verschiedenartige Behandlung des Films bei Zensurierung in verschiedenen Verwaltungsgebieten laut geworden ist. Es wird sich demnach schon derzeit empfehlen, bei Zensurierung eines Films auf die in anderen Ländern hierüber ergangene Verfügung Bedacht zu nehmen; nach Inkrafttreten der neuen Verordnung ist sodann in Würdigung der einschlägigen Erwerbsinteressen nach Möglichkeit und, wo nicht öffentliche Rücksichten oder sonstige gewichtige Bedenken dagegen sprechen, von der in § 21 der Verordnung erteilten Ermächtigung regelmässig Gebrauch zu machen und auch schon von der Probevorführung der bereits durch eine andere Verleihungsbehörde zugelassenen Film Umgang zu nehmen.«

Druhy licence.

§ 2. Licence uděluje se k pořádání představení:

- a) s pevným stanovištěm, nebo
- b) kočovným podnikům pro určitá místa nebo obvody ve správním území povolujícího úřadu.

V případě pod a) může být licence udělena též s oprávněním pořádati představení uvnitř správního obvodu povolujícího úřadu, střídavě na dvou různých stanovištích.

Prováděcí výnos k § 2:

Rozlišování mezi podniky s pevným stanovištěm a kočovnými leží v povaze věci. Charakter obou druhů těchto podniků jest zásadně rozdílný, nutno proto míti k němu zřetel již při udělení licence.

Oprávnění k provozu na pevném stanovišti může být však také tak uděleno, že podnikatel pořádá představení na dvou pevných stanovištích v určitých ročních obdobích anebo v určitých dnech týdne nebo měsíce. Další rozšíření provozních stanovišť na víc než dvě pevná stanoviště zbavovalo by již podnik jeho charakteru; nebyla by tu již záruka, že nebude pod titulem podniku s jednou licenci o několika stanovištích provozován vlastně podnik kočovný.

Arten der Lizenz.

§ 2. Die Lizenz wird erteilt zur Veranstaltung der Schau-
stellungen:

- a) mit festem Standorte oder
- b) im Umherziehen als Wanderbetriebe für bestimmte Orte oder Gebiete innerhalb des Verwaltungsgebietes der Verleihungsbehörde.

In dem unter a) bezeichneten Falle kann die Lizenz auch mit der Befugnis verliehen werden, die Schaustellungen innerhalb des Verwaltungsgebietes der Verleihungsbehörde abwechselnd an zwei verschiedenen Standorten zu veranstalten.

Zu § 2:

Die Unterscheidung zwischen Betrieben mit festem Standorte und Wanderbetrieben liegt in der Natur der Sache. Der Charakter der einen oder der anderen Betriebsgattung ist ein durchaus verschiedener, ihm muss daher auch schon bei der Lizenzerteilung Rechnung getragen werden.

Die Befugnis zum Betriebe an einem festen Standorte kann aber auch in der Weise erteilt werden, dass der Unter-

nehmer in zwei festen Betriebsstätten zu bestimmten Jahreszeiten oder an bestimmten Tagen der Woche oder des Monats Schaustellungen veranstaltet. Eine weitere Ausdehnung dieses Wechsels der Betriebsstätte auf mehr als zwei Standorte würde jedoch das Unternehmen seines Charakters berauben; es wäre keine Gewähr mehr geboten, dass nicht unter dem Titel des Betriebes einer Lizenz mit vielen Standorten — ein Wanderbetrieb ausgeübt wird.

Judikatura:

1. »* Povaha kočovného orchestru ve smyslu § 2, odst. 1., bodu 5 zák. 89/20 Sb. o pens. poj. nepomíjí již tím, že zaměstnanci jeho byli zavázáni účinkovati v orchestru jen pro určité stanoviště; náleží nejv. správ. soudu z 9. I. 1934, č. 21.320/1933, Boh. A 10.987/1934.

Z důvodů: Za kočovný podnik jest považovati takový, který, putuje s místa na místo, je provozován bez pevného stanoviště. Podnik nepozbude povahy kočovného podniku tím, že se podnikatel zaváže snad i smlouvou působiti na určitém místě po delší dobu, třebaž na výpověď.

Různé:

2. Dávka ve prospěch státní invalidní péče: srov. výnos min. vnitra z 3. VII. 1920, č. 38.423, ve znění výnosu min. vnitra z 8. X. 1920, č. 51.545/1920-6, citované při § 4 min. nař. č. 191/1912. Posléze jmenovaný výnos z 8. X. 1920, čís. 51.545-6 podotýká, že opatření toto se týká jak stálých, tak i kočovných biografů.

3. U cestovních biografických podniků je předpisováno toto věnování ve prospěch státní invalidní péče paušálem od 100 Kč do 500 Kč ročně podle majetkových poměrů licenciáta; splatno čtvrtletně předem. (Zem. spr. polit. Praha, 18. VI. 1927, č. 135.939-8 B-1184/27.)

4. Výnos ministerstva vnitra z 5. XI. 1935, č. 45.254/1935-5:

Každá nová kočovná kinematografická licence má být omezena na místa, v nichž není kinematograf s pevným stanovištěm. Při obnově trvajících již kočovných licencí má úřad bedlivě uvážiti, zda omezením licence na místa, v nichž není stálého biografu, nebude existence kočovného biografu ohrožena, a pak rozhodnouti, zda má být udělena licence, omezená shora uvedenou podmínkou či bez tohoto omezení.

Některými politickými úřady I. stolice byly licence ke kočovnému provozování kinematografických představení vidovány na dlouhou dobu, v četných případech dokonce na celý rok pro jedno místo. Tím bylo majitelům kočovných licencí umožněno, aby se usadili na stálo v jednom místě a zřídili tu stálý kinematografický podnik, ačkoli zemský úřad politický žádosti o zřízení stálých biografů v dotyčných místech

opětovně zamítl. Ježto taková přeměna kočovných licencí v licence ke provozování podniků s pevným stanovištěm, neschválená politickým úřadem II. instance, odporuje platným předpisům, bylo politickým úřadům I. stolice uloženo oběžníkem bývalého místodržitelství v Praze z 30. prosince 1912, č. 101.174-8-B-1970/36 ai 1912, aby nevidovaly licence ke kočovným kinematografickým představením za žádných okolností na delší dobu než nejvýše na celkem 6 týdnů v jednom roce pro touž obec.

Bylo zjištěno, že předpisy o pořádání veřejných představení kočovnými kinematografy jsou mírněji prováděny, ba, že se jich dokonce nedbá. Tak jsou takové licence vidovány pro totéž místo na dobu delší šesti týdnů, při čemž ustanovení oběžníku z 30. prosince 1912, č. 101.174-8 B-1970/36 ai 1912, jest chybně vykládáno v tom smyslu, že majitelům kočovné licence může být povoleno konati představení po 42 dny, ačkoliv šestitýdenní dobu stanovenou v cit. oběžníku jest počítati pro celkový pobyt majitele kočovné licence na jednom místě. Při kratším pobytu opomíjí majitelé licencí představení okresním úřadům ohlásiti a dáti vidovati svou licenční listinu a používají přístrojů, které nebyly úředně vyzkoušeny. Také zákaz přípuštění dětí a mladistvých ku představením, která končí po 8. hod., resp. která byla prohlášena za nepřístupná pro děti a mladistvé, není prováděn s náležitou přísností. Proto uložilo pražské místodržitelství oběžníkem ze 17. října 1917, č. 292.400-8 B-1130 z r. 1917, podřízeným úřadům, aby příslušné předpisy byly přesně zachovávány a o každém přestoupení podána zpráva. — Ve »Věstníku min. vn.« nevyšlo. (Cit. podle Fr. Vyhnanovského »Licence«.)

5. Vládní nař. z 27. XII. 1935, č. 248 o dávkách za úř. úkony: viz »Dávky za úř. úkony« v tomto spise, II. díl.

6. Poplatky obecní za používání veř. obecního statku (a jiné ob. dávky): viz »Obecní dávky« v tomto spise, II. díl.

7. Technické vybavení kočov. kin: viz pod písm. B v příloze A tohoto nařízení.

Rozsah licence.

§ 3. Licence obsahuje právo:

1. předváděti přírodní obrazy a události skutečného života kromě scén, které byly uspořádány za účelem představení nebo kinematografického zobrazení, nebo

2. pořádati všechny druhy kinematografických představení.

Prováděcí výnos k § 3:

Podle svého obsahu může se licence vztahovati na nejrůznější druhy předvádění. V nařízení se činí rozdíly v tom směru, zda představení se omezují na obrazy z přírody a události skutečného života či nikoliv. Představení prvního druhu tvořila původní účel a podstatný podnět vynálezu kinematografů. Podle nabytých zkušeností jest přitažlivost představení prvního druhu sama o sobě velmi problematická; takové podniky byly by vždy k tomu nuceny vkusem velmi významné části publika, aby usilovaly o rozšíření licence na t. zv. dramata a humoristická představení. Toto rozšíření licence znamenalo by ovšem v četných případech přímo otázku existence pro podnikatele; naproti tomu bylo by velmi obtížno prováděti dozor nad všemožnými přestupky licence v praxi. S ohledem na to — když není dána účelem a charakterem podniku plná záruka za dodržení rozsahu licence — jest se vyhnouti udělení omezené licence ve smyslu § 3, č. 1.

Naproti tomu přísluší rozdílu stanovenému v § 3 velký význam pro další účely nařízení, a sice pro zkoušení a posouzení obrazů k účelům censurním.

Umfang der Lizenz.

§ 3. Die Lizenz umfasst:

1. die Wiedergabe von Naturansichten und Begebenheiten des tatsächlichen Lebens mit Ausschluss von Szenen, die zum Zwecke der Schaustellung oder der kinematographischen Aufnahme veranstaltet wurden oder

2. jede Art von kinematographischen Schaustellungen.

Zu § 3:

Ihrem Inhalte nach kann die Lizenz sich auf die verschiedensten Arten von Darstellungen erstrecken. In der Verordnung wird ein Unterschied gemacht, je nachdem sich die Vorführungen auf Naturbilder und Vorkommnisse des tatsächlichen Lebens beschränken oder nicht. Die Darstellungen der ersteren Art bildeten den ursprünglichen Zweck und die wesentliche Errungenschaft der Erfindung des Kinematographen. Allerdings ist nach den gepflogenen Erhebungen die Einträglichkeit von Schaustellungen der ersteren Art für sich allein äusserst fraglich; solche Unternehmungen wären immer durch die Geschmacksrichtung eines sehr wesentlichen Teiles des Publikums dazu gedrängt, die Ausdehnung der Lizenz auf sogenannte Dramen und humoristische Darstellungen anzustreben. Diese Erweiterung der Lizenz würde wohl in vielen Fällen eine Existenzbedingung des Unternehmens bedeuten; andererseits müsste sich die Überwachung allfälliger Lizenz-

überschreitungen in der Praxis äusserst schwierig gestalten. Mit Rücksicht hierauf wird — wenn nicht durch den Zweck und den Charakter des Unternehmens volle Gewähr für die Einhaltung des Umfanges der Lizenz geboten ist — von der Erteilung einer beschränkten Lizenz im Sinne des § 3, Punkt 1. Umgang zu nehmen sein.

Dagegen kommt der in § 3 gemachten Unterscheidung für die weiteren Zwecke der Verordnung, und zwar für die Prüfung und Begutachtung der Bilder zu Zwecken der Zensur, sehr wesentliche Bedeutung zu.

Různě:

1. Předvádění filmů se zpěvy; oběžník min. vnitra ze dne 9. prosince 1924, č. 83.321/24-6 (»Věstník min. vnitra, roč. VII., str. 21):

(Zemské správě politické v Praze, Brně, Opavě. Mimo to administrativnímu oddělení úřadu ministra s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě, civilní správě Podkarpatské Rusi v Užhorodě na vědomí.)

Dotatkem k zdejšímu výnosu ze 14. listopadu 1924, čís. 77.441,* sděluje ministerstvo vnitra zemské správě politické k tamní informaci, že zvláštní licence, již je třeba v případech, kdy film předváděný v biografu je doprovázen zpěvy (t. zv. filmové opery a operety), nemusí právě znít na majitele biografu, v němž dotyčný film se zpěvy má být předváděn, nýbrž že se spíše doporučuje, pokud jde o zpěváky, které z příkazu půjčovny film od biografu k biografu doprovázejí, udělovati tyto zvláštní licence zpěvákům samým, a to tím způsobem, že jeden z nich jako odpovědný činitel dostane pro sebe i pro spoluzpěváky jako pro své pomocné síly od zemské správy politické licenci na přednášení zpěvů v biografech, jakožto doprovodů tak zvaných filmů se zpěvy.

Tento výnos sdělila zemská správa politická v Praze výnosem z 5. II. 1925, č. 23.020 ai 1925-8 B-2368/2 ai 1924 podřízeným úřadům.

2. Předvádění varietních produkcí v kinematografech. (Zemský úřad v Praze z 9. července 1930, č. 190.237-20 A-828 ai 1930):

Varietní produkce jako vložky během kinematografických představení mohou být předváděny jen v těch kinematografických podnicích, ve kterých majitel kinematografické licence obdržel k tomu zvláštní produkční licenci. Při zaměstnávání diváků je majitel licence povinen opatřiti si povolení zemského

* tento výnos nebyl ve »Věstníku min. vnitra« otištěn.

úřadu podle § 3 zákona o ochraně domácího trhu práce z 13. března 1928, č. 39 Sb. z. a n.

3. Evidence programů biografických podniků; oběžník min. vnitřní ze dne 12. prosince 1922, č. 69.905-6 (»Věstník min. vnitřní«, roč. V/1923, str. 25):

(Politickým a policejním úřadům I. stolice v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. — Zemské správě politické v Praze, Brně a v Opavě. — Administrativnímu oddělení úřadu ministra s plnou mocí pro Slovensko v Bratislavě. — Civilní správě Podkarpatské Rusi v Užhorodě. — Presidiu ministerské rady v Praze. — Kanceláři presidenta republiky v Praze na vědomí.)

Zdejší oběžníkem ze dne 10. května 1922, č. 37.525,* jímž byly zavedeny nové formuláře censurních lístků, bylo tamnímu úřadu mimo jiné také uloženo, aby na rubu nových censurních lístků bylo v každém jednotlivém případě potvrzeno, že majitel biografu předložil tamnímu úřadu censurní lístek k nahlédnutí dříve, nežli předváděl film ve svém podniku. Aby byla zavedena přesná evidence o programech biografických podniků, buď od 1. ledna 1923 pro každý biografický podnik založen na základě předložených censurních lístků zvláštní záznam o všech v podniku předvedených filmech. Do tohoto záznamu buďte chronologicky zapisovány, a to do příslušných rubrik:

1. den, kdy film byl ohlášěn z censurního lístku,
2. název filmu,
3. jeho výrobce,
4. délka,
5. druh (drama, veselohra, aktualita a pod.),
6. hodil-li se představení pro děti, po případě jde-li o film kulturně výchovný, což jest rovněž na censurním lístku vyznačeno.

Tyto záznamy buďte provedeny ihned, jakmile strana předloží censurní lístek k tamnímu nahlédnutí. Censurní lístek buď pak opatřen úředním visem o hlášení a straně ihned přímo vrácen, aby mohla vyhovět povinnosti uložené jí v § 22 min. nařízení ze dne 18. září 1912, č. 191 ř. z.

Při žádostech majitelů licencí kinematografických o opětovné udělení licenčního oprávnění buď zmíněný záznam připojen k žádosti a hned založen záznam nový.

Při této příležitosti se opět zdůrazňuje, že biografickým podnikům je věnovati co největší péči, zejména v tom směru, předvádějí-li se v nich jen snímky censurované, a jen v té době, jak byly propuštěny.

*) Citován při § 16 min. nař. 191/1912 ř. z. sub 3).

Povolující úřad.

§ 4. Licenci udílí zemský úřad, v jehož správním obvodu mají se konati představení.

Prováděcí výnos k § 4:

V otázce příslušnosti pro udělení licencí musilo se nařízením přidržeti platného práva.

Verleihungsbehörde.

§ 4. Die Lizenz wird von der politischen Landesbehörde erteilt, in deren Verwaltungsgebiete die Schaustellungen veranstaltet werden sollen, für Wien von der k. k. Polizeidirektion.

Zu § 4:

In bezug auf die Kompetenzen zur Erteilung der Lizenz müsste die Verordnung am geltenden Rechte festhalten.

Poznámka: Příslušnost zemských úřadů pro udělování kinematografických licencí je nepochybná a spočívá na dvorském dekretu z 6. ledna 1836, sv. 64, č. 5 Sb. zák. pol. Pravomoc tam zmíněných orgánů »Länder-praesidia« (resp. »Länder-Chefs«) byla přenesena podle § 8 zákona z 19. května 1868, č. 44 ř. z. na místodržitele (»Statthalter und Landespräsidenten«), jichž nástupcem jsou dnešní zemské úřady podle zákona z 29. února 1920, č. 126 Sb. z. a n. ve znění zákona ze 14. července 1927, č. 125 Sb. z. a n. (čl. 1, § 5 zák.). Viz též článek dr. Jiřího Horý »Propachtování kin. licence«, Právník, 1931, seš. 15.

Na Slovensku uděluje licence nyní krajský úřad v Bratislavě, jenž je nástupcem dřívějšího orgánu splnomocněného ministra pro správu Slovenska; srov. vládné nariadenie zo dňa 28. VI. 1928, č. 94 Sb. z. a n., »o presune pôsobnosti ministra s plnou mocou pre správu Slovenska alebo jeho úradu na krajský úřad v Bratislave« (a to s účinností od 1. VII. 1928).

Na Podkarpatské Rusi povolují veřejná kinematografická představení okresní úřady, pokud se týče okresní policejní komisařství podle § 2 nařízení min. vnitřní ze 4. VIII. 1901, č. 64.573/1901 pro svoje obvody. Ministerstvo vnitřní výnosem z 21. X. 1921, čís.

77.746/1921/6 a opětovným výnosem z 6. VI. 1925, č. 25.345/1925/6 zmocnilo civilní správu Podkarpatské Rusi k vypracování směrnic pro pořádání veřejných představení kinematografických na Podkarpatské Rusi podle předpisů ministerského nařízení z 12. IX. 1912, č. 191 ř. z. Bývalá civilní správa Podkarpatské Rusi na základě tohoto zmocnění vydala instrukci výnosem z 28. XII. 1921, č. IV-4503 adm. ai 1921; viz »Podkarpatská Rus« (v tomto spise, I. díl).

Judikatura:

1. »Politický zemský úřad je příslušný udělení povolení pro kin. podniky, je tedy oprávněn stanovit i podmínky pro výkon podniku. Takovou podmínkou je, zda a za jakých předpokladů je místnost k účelu tomu způsobilá.« (Nejv. správ. soud vídeňský, náleží z 20. XI. 1913, č. 11.976, Budw. A 9885.)

2. »* Na udělení koncese k provozování představení kinematografických nepřísluší právní nárok a nelze nárok takový vyvozovati ani z mín. nař. z 18. IX. 1912, č. 191 ř. z.« (Náleží nejv. správ. soudu ze dne 24. I. 1921, č. 554, Boh. A 678/1921.)

Z důvodů tohoto důležitého nálezu:

Podniky kinematografické sluší beze vší pochybnosti řadit mezi podniky veřejných představení, jež jsou předpisem čl. V., písmena o) uvozovacího patentu k živnostenskému řádu vyňaty z platnosti předpisů tohoto zákona, k jejichž provozování však potřebí jest povolení, které udělení bylo zmocněno dle nejvyššího rozhodnutí ze dne 14. IX. 1852, vyhlášeného ministerským nařízením ze dne 19. I. 1853, č. 10 ř. z., příl. C, § 14, pokud se týče dle § 8 zákona ze dne 19. V. 1868, č. 44 ř. z., místodržitelství a jež tudíž dle předpisů nyní platných udílí zemská správa politická. Nejvyšší správní soud vyložil ve svém nálezu z 28. VI. 1920, č. 5990 (Boh. č. 482), že po stránce materiálně právní podniky toho druhu posuzovati jest s hlediska předpisů daných dekretem dvorní kanceláře ze 6. I. 1836, sb. z. pol. č. 5 a tak zvaným řádem divadelním, vyhlášeným ministerským nařízením z 25. XI. 1850, č. 454 ř. z. a dovodil v nálezu tom, že povolení k veřejným představením ponecháno jest úplně volnému uvážení úřadu v žádném směru nevázanému, takže na udělení takového povolení vůbec nijaký nárok straně nepřísluší.

V předpisech shora uvedených sluší spatřovati zákonný podklad ministerského nařízení z 18. IX. 1912, č. 191 ř. z. o pořádání veřejných představení kinematografických a musí tedy nařízení toto býti vykládáno se zřetelem k oněm starším normám, jež si dosud zachovaly zákonnou platnost.

Obsah nařízení nenutí však nijak k domněnce, že by jim státní správa byla chtěla svého zásadního práva, rozhodovati o udělení povolení k veřejným představením podle zcela volného, nijak neobmezeného uvážení se vzdáti, pokud jde o veřejná představení kinematografická. V tom směru zejména ustanovení, dle něhož licence kinematografické udílí se jen na dobu 1 roku až tří let, tedy na dobu poměrně krátkou, a dále nedostatek jakéhokoli ustanovení, jež by po vypršení licence zajišťovalo dosavadním majitelům jejím jakoukoli přednost před ostatními uchazeči, nasvědčuje dosti zřetelně tomu, že také citované nařízení právě tak jako dřívější předpisy o veřejných představeních vydávané, vybudovány je na názoru, že provozování veřejných představení i kinematografických nenáleží do oboru podniků, jejichž vykonávání bylo by každému v zásadě volné, byť i za jistých podmínek z důvodů policejních stanovených, a na jejichž povolení by tudíž příslušel za jistých předpokladů uchazečům právní nárok, nýbrž že rozhodnutí o žádosti za licenci kinematografickou, nejsou rozhodnutím o nějakém subjektivním právu žadatele, i pokud jde o takovéto podniky, ponecháno jest zcela volnému uvážení úřadu, takže odepření licence není vázáno na určité důvody a nemůže již dle své povahy zakládati porušení nějakých subjektivních práv.

3. »Platný právní řád nepřiznává nijakého nároku na udělení povolení k pořádání veřejných představení kinematografických.« (Náleží nejv. správ. soudu z 3. II. 1923, č. 1685, Boh. A 1926/1923.)

Z důvodů: Platný právní řád nepřiznává nijakého subjektivního nároku na udělení povolení k pořádání veřejných představení vůbec a zásada tato projevovaná ve starších normách zákonných, zejména v dekretu dvor. kanceláře z 6. I. 1836, č. 5 Sb. zák. pol., jakož i nejv. rozhodnutí ze 14. IX. 1852, vyhlášeném ministerským nařízením z 19. I. 1853, č. 10 ř. z. (příloha C, § 14), nebyla podle názoru soudu, pokud jde o představení kinematografická, nikterak modifikována ministerským nařízením z 18. IX. 1912, č. 191 ř. z. Je tedy také udělení licence pro takovéto představení ponecháno zcela volnému uvážení příslušným úřadům, jež je omezeno jen v tom směru, že některým osobám licence udělena býti nesmí; ani v nařízením z r. 1912 neshledal soud nijakého ustanovení, z něhož by bylo možno vyvozovati nárok na udělení licence nové nebo na prodloužení licence dosavadní. Je tedy rozhodnutí o žádosti za udělení nebo prodloužení licence ponecháno zcela volnému uvážení úřadu, takže odepření licence není vázáno na určité důvody a nemůže již podle své povahy zakládati porušení nějakých subjektivních práv.

4. »Platný právní řád nepřiznává nijakého subjektivního

nároku na udělení povolení k pořádání veřejných představení kinematografických.« (Nález nejv. správ. soudu z 10. II. 1923, č. 2308, Boh. A 1956/1923.)

5. »I. Na udělení licence pro představení kinematografická není nároku. — II. Nemá-li strana vůbec právního nároku na žádané jí povolení, jest stížnost do výroku, kterým povolení to bylo odepřeno, bezdůvodná bez ohledu na důvody, o které úřad svoje rozhodnutí opřel, a není vadou řízení, nekonal-li úřad šetření ve směru stranou vytykaném.« (Nález nejv. správ. soudu z 29. III. 1923, č. 5179, Boh. A 2159/1923.)

6. »Uděluje licenci kinematografickou, může úřad nabytatele zavázati, aby odváděl určitou dávku k veřejným účelům. Nebyla-li pak dávka včas zaplácena, lze naříditi uzavření podniku.« (Nález nejv. správ. soudu z 21. XII. 1922, č. 19.463, Boh. A 1773/1922.)

Z důvodů: Nález posuzuje udělování licencí stejným způsobem jako v nálezu Boh. A 678 [viz shora sub 2] a dodává: Odpovídá tedy úplně tendenci nařízení 191/1912, jestliže úřad, uděluje licenci osobě soukromé, uloží jí zároveň za povinnost, aby odváděla nějakou dávku k dobročinným účelům.

7. »Povolení kinematografické licence je ponecháno volnému, v žádném směru neobmezenému uvážení úřadu.« (Nález nejv. spr. soudu z 13. IX. 1932, č. 13.920, Boh. A 10.003.)
Důvody: při § 4 min. nař. č. 174/1919.

8. »Uděluje žadateli kinematografickou licenci, může úřad licenci tu omeziti vedlejšími ustanoveními co do jazykové úpravy nápisů na provozovnách, titulků filmů a návštějí.« (Nález nejv. správ. soudu z 31. I. 1933, č. 828, Boh. A 10.315/1933.)
Důvody: při § 4 nař. č. 174/1919.

9. »Není nezákonným porušením jazykového práva obce (německé), uloží-li jí úřad při udělení kinematografické licence určité podmínky stran jazykové úpravy nápisů, návštějí a textů filmů.« (Nález nejv. správ. soudu z 9. III. 1934, č. 4853, Boh. A 11.130/1934.)

Pozn.: Nález tento navazuje na nález Boh. A 10.315/1933 v tom směru, že na udělení povolení k veřejným představením kinematografickým nepřísluší straně žádný nárok. V dalších důvodech se v podstatě praví, že obec nemůže se dovolávati § 128, odst. 3. úst. listiny, jenž stanoví, že českoslovenští státní občané mohou v mezích všeobecných zákonů užívatí volně jakéhokoliv jazyka ve stycích soukromých a obchodních; obec však, provozuje-li některý ze svých podniků podle zásad soukromohospodářských, nemění tím nic na své nezadatelné subjektivitě veřejnoprávní, t. j. nestává se v této své činnosti osobou soukromoprávní. Že pak jako veřejnoprávní korporace nemůže se pro sebe dovolávati § 128, odst. 3. ústavní listiny, stěžovatelka sama uznává. Poněvadž pak příslušné normy po-

nechávají udělení licence volnému ničím neomezenému uvážení úřadu, chybí pro úspěšnost stížnosti k n. s. s-u základní předpoklad, totiž subjektivní právo strany vůbec.

10. »* Ani na obnovení uhaslé již divadelní koncese není podle divadelního řádu z 25. listopadu 1850, č. 454 ř. z. právního nároku.« (Nález nejv. správ. soudu z 9. X. 1936, č. 15.224/36, Boh. A 12.556/1936.)

Důvody: Zemský úřad v Praze nevyhověl výměrem z 13. IV. 1934 stěžovateli žádosti za prodloužení platnosti divadelní koncese pro budovu »Areny« v P. na další období, a to v podstatě proto, že tu není způsobilých místností k provozování divadelních představení.

Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelovo proti uvedenému výměru zemského úřadu v Praze a k námátkám obsaženým v odvolání bylo žal. úřadem poznamenáno, že platnost dosavadní koncese stěžovatelovy již uplynula a že též na obnovení této koncese nemá podle platných norem právních nároků.

Stížnost podaná k tomuto soudu tvrdí, že předmětem rozhodnutí první stolice byly záležitosti dvě, t. j. otázka prodloužení platnosti divadelní koncese a pak otázka způsobilosti divadelní budovy, tedy jednak koncese osobní, jednak koncese reální, a že v tomto druhém směru odvolací stolice opominula rozhodnouti. V tom stížnost nemá pravdu. Podáním z 29. prosince 1933 žádal stěžovatel o obnovu povolení k pořádání divadelních představení v »Areně«, tedy jen o obnovení koncese osobní. Jedině této věci týkalo se také rozhodnutí první stolice, přesto že tato se dovolávala pro své zamítavé stanovisko závadného stavu divadelní budovy, neboť dotyčné vývody pokládati je toliko za důvody pro odepření obnovy osobní koncese, nikterak však za nějaký judikátní výrok o způsobilosti divadelní budovy, tedy za rozhodnutí o koncesi reální. Žal. úřad ostatně, potvrdiv odepření koncese vyslovené první stolicí, nezaložil své rozhodnutí na důvodech uvedených stolicí první, nýbrž vyslovil, že stěžovatel nemá právního nároku, aby koncese byla mu obnovena, čemuž rozuměti je tak, že správní úřad rozhoduje o udělení divadelní koncese podle volné své úvahy, nejsa vázán nějakým nárokem strany, a že v daném případě se rozhodl koncesi neudělití.

Je proto výtká, že nebylo rozhodnuto o způsobilosti divadelních místností, bezdůvodná, a sluší pouze zkoumati, zda stěžovatel skutečně nemá nárok na udělení divadelní koncese, jak vyslovil žal. úřad, neboť kdyby stěžovatel nároku na udělení divadelní koncese neměl, nemohl by důvodně tvrditi, že odepřením koncese bylo zasaženo do jeho subjektivních práv, což je předpokladem pro poskytnutí soudní ochrany podle § 2 zákona o správním soudu.

Uvedenou otázku řešil nejvyšší správní soud již v nálezu z 28. června 1920, č. 5990, Boh. A 482/20, v němž vyslovil a odůvodnil právní názor, že podle platného stavu zákonodárství není právního nároku na to, aby bylo uděleno povolení k provozování divadelních her. Trváje na tomto právním názoru i nyní, poukazuje nejvyšší správní soud podle § 44 jedn. řádu na podrobné odůvodnění v cit. nálezu. To platí i o obnovení divadelní koncese, neboť obnovení to je s hlediska právního jen nové udělení koncese, ježto povolení pořádati divadelní představení propůjčuje se vždy pouze na určitou dobu, po jejímž uplynutí nutno žádati o novou koncesi. Neměl-li však stěžovatel právního nároku na kladné vyřízení své žádosti, nemohlo být porušeno nijaké jeho subjektivní právo tím, že mu žádané povolení platnosti divadelní koncese nebylo uděleno, a nelze proto nař. rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

Pokud stížnost vytýká jako vadu, že žal. úřad řádně neodůvodnil, proč obnovení koncese odepřel, sluší poznamenati, že úřad nebyl vzhledem k ustanovení §§ 70, odst. 2 a 82 správního řízení zavázán toto odepření odůvodniti, když šlo, jak dovozeno, o věc volné úvahy úřadu.

Bezodůvodná je konečně i námitka, že úřad nevyřídil návrh obsažený v dodatku z 2. května 1934 k stěžovatelskému odvolání, aby divadlo »Arena« bylo neprodleně otevřeno pro pořádání divadelních představení, neboť žal. úřad, odepřev uděliti stěžovateli novou koncesi v době, kdy dřívější koncese již uhasla, odepřel tím i povoliti, aby divadlo »Arena« bylo ku pořádání divadelních představení otevřeno, čímž zmíněný návrh vyřídil.

Různé:

11. Výnos min. vnitra z 15. IV. 1921, č. 72.168/1920-6: Uděluje kinematografickou licenci obci nebo prodlužuje takovou licenci, má zemský úřad stanoviti podmínku, že obec bude z čistého zisku kinematografického podniku věnovati aspoň 15% na plnění povinnosti, která vzešla obci z ustanovení §u 3 zákona o organizaci lidových kursů občanské výchovy ze 7. II. 1919, č. 67 Sb. z. a n. Obec má odvésti tuto částku městskému osvětovému sboru, po případě místní osvětové komisi. Zemský úřad při obnovování licence musí se náležitě přesvědčiti, zda tato podmínka byla také skutečně splněna. — (Ve »Věstníku min. vn.« nevyšlo.)

12. Výnos min. vnitra z 18. I. 1926, č. 38.169/1924-6: Uchází-li se o licenci biografickou současně několik žadatelů, má zemský úřad žadatel, jehož žádosti hodlá vyhověti, licenci pouze přislíbiti s podotknutím, že licence mu bude udělena definitivně, až rozhodnutí zemského úřadu o zamítnutí ostatních

žádostí za tutéž licenci nabude právní moci. — (Ve »Věstníku min. vn.« nevyšlo.)

13. Věnování ve prospěch státní invalidní péče; výnos min. vnitra z 3. VII. 1920, č. 38.423/1920-6 ve znění výnosu z 8. X. 1920, č. 51.545/1920-6 (»Věstník min. vnitra«, ročník II., str. 297 a 420; sazby v rámci do 50.000 Kč až do 250.000 Kč redukovány, úplný text obou výnosů u §u 6 nař. 191/1912 ř. z., sub 10 a 11):

Majitelům licencí kinematografických, pokud jimi nejsou instituce humánní, má býti uloženo, odváděti určité procento z hrubého příjmu podniku ve prospěch státní invalidní péče, a to zemskému úřadu pro péči o válečné poškozence, a to podle těchto zásad:

Biografické podniky s hrubým ročním příjmem do 50.000 Kč jsou od tohoto věnování ve prospěch státní invalidní péče úplně osvobozeny.

Jinak má býti biografickým podnikům uloženo odváděti: při ročním hrubém příjmu od 50.000 Kč do 100.000 Kč nejvýše 5%,

při ročním hrubém příjmu od 100.000 Kč do 250.000 Kč nejméně 5% až nejvýše 15%,

při ročním hrubém příjmu od 250.000 Kč do 299.999 Kč nejvýše 16%,

při ročním hrubém příjmu od 300.000 Kč do 349.999 Kč nejvýše 17%,

a tak postupně z každých 50.000 Kč ročního hrubého příjmu částku o 1% vyšší až do výše ročního hrubého příjmu jednoho milionu korun čsl. a více, při němž nejvyšší procento věnování bude činiti 30%.

14. Výnos min. vnitra z 15. I. 1921, č. 56.124/1920-5: Věnování, jež dlužno podle pokynů právě citovaných výnosů kinematografickým podnikům uložit, určeno má býti jedině ve prospěch invalidní péče, pokud snad licence v jednotlivých případech nebyla udělena dobročinným nebo osvětovým korporacím. Pro jiné účely nemá býti zvláštní věnování předpisováno, proti paušální výměře shora citovaného věnování nemá ministerstvo námitek. — (Ve »Věstníku min. vn.« nevyšlo.)

15. Výnos ministerstva vnitra z 28. I. 1930, č. 3255, Sb. čes. norm. 174: Úřední úkony ve prospěch zemských a okresních spolků pro péči o mládež nejsou podrobeny dávkám za úřední úkony, ježto činnost těchto organizací děje se jen v zájmu veřejném. Ostatní korporace, které činnost těchto institucí jen podporují, jsou podrobeny všeobecným předpisům. (Podle Vyhnanského. »Licence.«) — (Ve »Věst. m. vn.« nevyšlo.)

16. Sokolské podniky biografické; oběžník min. vnitra z 24. ledna 1923, č. 3529-6 (»Věstník min. vnitra«, roč. V., str. 66):

(Zemské správě politické v Brně, Opavě. — Adm. odd. úřadu ministra s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě. — Civilní správě Podkarpatské Rusi v Užhorodě.)

Dodatkem k výnosu ze dne 13. prosince 1922, č. 94.582*), se tamnímu úřadu ukládá, aby správa biografických podniků sokolských byla v každém jednotlivém případě při udělení licence podrobena kontrole Československé obce sokolské v Praze, jak se již děje při sokolských biografech v Čechách.

Jak hleděti k žádostem o licenci.

§ 5. Při rozhodování o žádosti za licenci budíž přihlíženo k trvajícím již podnikům stejného druhu, k tomu, zda vhodný počet jich rozmnožiti, k místním poměrům, stejně jako k účelům, jimž má připadnouti výnos podniku.

K těm žadatelům za licenci, u nichž je spolehlivě zjištěno, že výnos podniku případně trvale dobročinným účelům, budíž vzat zřetel v prvé řadě.

Prováděcí výnos k § 5:

Při velikých rozdílech poměrů v jednotlivých stanovištích kinematografických podniků a při zcela rozdílném charakteru, který různým druhům veřejných představení připadá, a to podle počtu a zaměstnání obyvatelstva v městech, na venkově, resp. se zřetel na diváky v lázních, letoviscích, velkých dopravních střediscích a pod., nedají se zjistiti všeobecně určité číselné počty obyvatelstva, podle nichž by se počet licencí, jež by bylo možno udělit, dal stanoviti. Je tedy věcí zemských úřadů, aby si interně takové poměrné počty pro různé právě naznačené druhy obcí a obyvatelstva jako všeobecné směrnice stanovily. Nelze ovšem ztrnule lpěti na takovýchto cifrách. Při udělení licencí musí se vyjítí totiž nejen z toho hlediska, že příliš velké rozmnožení licencí a tím neomezená přístupnost tohoto druhu rozptýlení není žádoucí, což ostatně mohlo by míti škodlivé důsledky fyzické i morální, nýbrž musí býti také uváženo, aby přílišnou zdrželivostí při propůjčování licencí nebyl vytvořen pro trvajících již podniky určitý druh monopolu, aby výkon hospodářského odvětví ve prospěch jednotlivých, kteří již výhodu tu by měli, nebyl umrtvován a aby podnět k finančním operacím s takovými podniky anebo s jejich pravděpodobnými nabyvateli nebyl podstatně zvyšován. Nutno spíše na tom trvati, že v první řadě je ochrana zájmů veřejnosti, aby tak

*) výnos z 13. XII. 1922 nevyšel ve Věst. m. vn.

rychlým tempem nově vznikající podniky byly využity pro vzdělání, poučení a zdravé pobavení širokých kruhů obyvatelstva.

Z těchto důvodů nelze právě u kinematografů spustiti se zřetele účel, jemuž podnik slouží. Je-li spolehlivě zjištěno, že výtěžek provozu případně všeužitečným účelům, pak je tu dvojitá výhoda: jednak hospodářská podpora přímo tohoto účelu, jednak určitá záruka, že při takových podnicích nebude směrodatné jen úsilí, aby byl zvýšen výtěžek na útraty intelektuální a mravní ceny představení. Účast všeužitečných spolků a institucí, stejně jako podporování všechužitečných podniků osob soukromých poskytováním kinolencí bude se tedy jeviti jako účelný a často také úspěšnější druh státní podpory než bezprostřední dotace namnoze z nedostatečných státních úvěrů, jichž dovolávání se se zřetel na určení příslušných prostředků zdá se ostatně v četných případech pochybné. Je ostatně věcí úřadu opatřiti si plnou záruku, aby podnik také skutečně sledoval účely udělením licence zamýšlené. Není-li dána v tomto směru plná jistota veřejnými listinami nebo jiným způsobem, tu nelze pokládati podmínku podle § 5, odst. 2. za splněnou. Také tehdy není tento předpoklad splněn, když náklady režie a provozu, platy zaměstnanců a pod. dosahují takové výše, že podnik neznamena nějaký podstatný prospěch pro zmíněné již dobročinné účely. Úřad má si zajistiti dohled na nakládání s výtěžky provozu — stejně jako se to děje ve formě vyúčtování při peněžítých podporách — aby v těchto směrech byla kontrola prováděna. Jestliže se zjistí tímto způsobem, že zmíněné podmínky nejsou plněny, jest povinností úřadu podle §u 26, odst. 3., aby z toho vyvodil ihned důsledky a licenci bezpodmínečně odňal.

Berücksichtigung von Lizenzgesuchen.

§ 5. Bei Entscheidung über das Lizenzgesuch ist auf die bereits bestehenden gleichartigen Betriebe, auf das Bedürfnis nach ihrer Vermehrung, auf die örtlichen Verhältnisse sowie auf die Zwecke Bedacht zu nehmen, denen das Betriebserträgnis zugewendet werden soll.

Bewerber um Lizenzen, bezüglich deren in zuverlässiger Weise sichergestellt ist, dass das Betriebserträgnis gemeinnützigen Zwecken dauernd zugute kommt, werden in erster Linie berücksichtigt.

Zu § 5:

Bei den grossen Verschiedenheiten der Verhältnisse in den einzelnen Standorten der Kinematographenbetriebe, und bei dem durchaus verschiedenen Charakter, der den verschiedenen Arten öffentlicher Schauluststellungen, je nach der Dichte

und Beschäftigung der Einwohnerschaft in Städten, auf dem flachen Lande, je nach dem Publikum in Kurorten, Sommerfrischen, grossen Verkehrszentren etc. zukommt, lassen sich allgemein bestimmte Verhältniszahlen der Bevölkerungen nicht feststellen, nach denen die Zahl der zu erteilenden Kinematographenlizenzen zu berechnen wäre. Es bleibt aber der k. k. Statthalterei (Landesregierung) anheimgegeben, sich intern solche Verhältniszahlen für die verschiedenen oben bezeichneten Kategorien von Orten und Bevölkerungskreisen als allgemeine Richtschnur vorzuzeichnen. Ein starres Festhalten an solchen Zahlen wird aber wohl keinesfalls in Aussicht genommen werden können. Bei der Erteilung von Lizenzen kann nämlich nicht nur von dem Gesichtspunkte ausgegangen werden, dass eine allzu grosse Vermehrung der Lizenzen und hiemit die uneingeschränkte Zugänglichkeit einer Art von Zerstreuungen nicht wünschenswert ist, die mitunter körperlich und moralisch nachteilige Wirkungen äussern kann, sondern es muss auch darauf Bedacht genommen werden, dass nicht durch allzu grosse Zurückhaltung mit Lizenzen eine Art Monopolstellung für die bestehenden Betriebe geschaffen, die Ausübung eines wirtschaftlichen Erwerbszweiges zum Vorteile einzelner Begünstigter lahmgelegt und der Anreiz zu Finanzoperationen mit derartigen Unternehmungen oder mit der Anwartschaft hierauf wesentlich erhöht werde. Es muss vielmehr daran festgehalten werden, dass in erster Linie die Wahrung des Interesses der Öffentlichkeit steht, dass die in so raschem Aufschwunge und steter Vermehrung begriffenen Unternehmungen zur Bildung, Belehrung und gesunden Anregung weiter Bevölkerungskreise nutzbar gemacht werden.

Aus diesen Gründen kann gerade bei Kinematographenunternehmungen der Zweck nicht ausser Betracht bleiben, dem das Unternehmen dient. Ist in zuverlässiger Weise sichergestellt, dass das Betriebsertragnis gemeinnützigen Zwecken zugute kommt, so bietet dies den doppelten Vorteil; einerseits der wirtschaftlichen Unterstützung dieses Zweckes selbst, andererseits einer gewissen Gewähr, dass bei solchen Unternehmungen nicht das Bestreben massgebend sein wird, das Ertragnis auch auf Kosten des intellektuellen und moralischen Wertes der Darstellung zu steigern. Die Beteiligung gemeinnütziger Vereinigungen und Institute, sowie die Förderung gemeinnütziger Unternehmungen von Privatpersonen durch die Gewährung von Kinematographenlizenzen wird sich daher als eine zweckmässige und oft wohl auch erfolgreichere Art staatlicher Unterstützung darstellen, als die unmittelbare Dotierung aus meist unzureichenden staatlichen Krediten, deren Inanspruchnahme mit Rücksicht auf die Widmung der betreffenden Gelder überdies in vielen Fällen als anfechtbar erscheint.

Allerdings ist es Aufgabe der Behörde, sich volle Gewähr dafür zu verschaffen, dass das Unternehmen auch tatsächlich den durch die Lizenzerteilung zu fördernden Zwecken entspricht. Wenn eine volle Sicherstellung in dieser Richtung durch öffentliche Urkunden oder in anderer Weise nicht geboten ist, so kann die Voraussetzung des § 5, Absatz 2, nicht als gegeben erachtet werden. Ebenso trifft diese Voraussetzung nicht zu, wenn die Regie- und Betriebskosten, die Gehalte für die Betriebsleiter oder dergleichen eine solche Höhe erreichen, dass der Betrieb einen wesentlichen Vorteil für die mehrerwähnten humanitären Zwecke nicht bedeutet. Um eine Kontrolle in den bezeichneten Richtungen zu üben, wird sich die Behörde — in gleicher Weise wie dies durch die Rechnungslegung über eine gewährte Geldunterstützung geschieht — einen Einblick in die Gebarung mit den Betriebsertragnissen zu sichern haben. Wenn sich aus den Wahrnehmungen, zu denen eine in diesem Sinne ausgeübte Überwachung führt, das Nichtzutreffen der mehrerwähnten Voraussetzung ergibt, ist der Behörde in § 26, Absatz 3, zur Pflicht gemacht, hieraus unverzüglich die Konsequenzen zu ziehen und mit der Aberkennung der betreffenden Lizenz unbedingt vorzugehen.

Poznámka: Viz výnos ministerstva vnitra z 3. VII. 1920, č. 38.423/1920-6 ve znění výnosu z 8. X. 1920, č. 51.545/1920-6 při §u 6 o věnování ve prospěch státní invalidní péče. — Viz i § 28 sub 10.

1. »Pořádání kinoher dobročinným a vzdělávacím spolkem vůbec, byť i k účelům dobročinným, výchovným a vzdělávacím není samo o sobě veřejným účelem a zábor budovy i se zařízením k cíli provozování podniku ve smyslu § 1 zák. ze dne 12. VIII. 1921, č. 304 Sb. z. a n. jest přípustný jen, když náležitá potřeba vyžaduje, aby podnik ten sloužil svým provozováním bezprostředně veřejnému účelu; získávání prostředků provozováním podniku pro podnikatele není však ještě veřejným účelem.« (Nález nejv. správy. soudu ze 14. X. 1922, č. 13.580; ve sbírce Boh. není uvedeno.)

2. Výnos min. vnitra z 18. I. 1926, č. 38.169/1924-6: Jednotlivcům nebo sdružením, nesledujícím účely dobročinné nebo kulturní, nemá býti biografická licence v místech s více než 5000 obyvateli udělována vůbec, v místech menších pak tehdy, jestliže se o licenci uchází žadatel, vyhovující podmínkám § 5, odst. 2. (Podle Vyhnanovského, »Licence«.) — (Ve »Věstníku min. vn.« nevyšlo.)

Podmínky licence a zásady provozu.

§ 6. Udělení licence závisí na tom, vyhovují-li provozovací prostředky požadavkům zdravotní, sta-

vební, požární a bezpečnostní policie a je-li prokázána při podnicích s pevným stanovištěm způsobilost provozovny.

Před udělením licence pro podniky s pevným stanovištěm budiž obci stanoviště dána příležitost vyjádřit se.

Výkon kočovného podniku závisí na tom, zda dočasné stanoviště bylo schváleno místním policejním úřadem.

Provozování těsně u kostelů, škol, výchovných ústavů, dětských školek, nemocnic a j., stejně jako ve spojení s hostinskou a výčepnickou živností není přípustno.

Požadavky na provozovací prostředky, zejména na přístroje a provozovny v ohledu policejně stavebním, požárním a bezpečnostním, jsou uvedeny v příloze A tohoto nařízení.

Prováděcí výnos k § 6:

Zájmy veřejné hygieny a bezpečnosti, které přicházejí v úvahu u kin, vyžadují, aby úřadu vyhrazen byl takový vliv na uspořádání a zařízení podniku (provozu), který odpovídá zodpovědnosti vůči celku, převzaté udělením licence. Proto je udělení licence vázáno na určité věcné podmínky, nad jejichž dodržováním musí státní úřady, licenci udělující, bdít; netřeba blíže dokládati, že zde ostatní úřední kompetence v oblasti policie stavební, požární a bezpečnostní, místní a pod., zejména oprávnění samosprávy, nesmí být omezeny. Aby se zajistil stejný postup úřadů, aby pak uchazečům o licence byla poskytnuta směrnice pro založení a zařízení podniku, byly v příloze A nařízení shrnuty stavební, požární a bezpečnostní požadavky, týkající se provozoven i provozních prostředků.

Se zřetelem na četné zájmy samosprávy, které by mohly být dotčeny provozem kinematografů, bylo nutno dáti příležitost obcím stanoviště, aby se vyjádřily, dříve než licence pro kinematograf s pevným stanovištěm bude udělena.

Při kočovných podnicích jest již v dosavadních předpisech ještě dále jdoucí vliv obecních úřadů zajištěn, na něž se ve třetím odstavci poukazuje.

Jako všeobecná zásada pro povolení těchto podniků se stanoví, aby byl vzat zřetel na ochranu náboženských obřadů v chrámech před bezprostředním vlivem těchto představení, na zájmy vyučování, výchovy a péče o nemocné. Bohoslužby, vy-

učování a výchova i péče o nemocné v ústavech pro to určených nesmí být obtěžovány blízkostí kin. podniků. Zvláštním předpisem se zakazuje spojení kinematografů s hostinstvím a výčepem. To proto, aby spojení obou podniků bylo tak nemožné, aby jeden podnik výlučně nebo převážně k podpoře druhého nesloužil, zejména aby představení nebylo zneužito ku zvýšení odbytí lihovin. Nejsou tedy dovolena spojení obou podniků tak, aby v provozovně kinematografu se provozovalo hostinství nebo výčepnictví anebo opačně, t. j. že v místnostech hostinských a výčepních, zatím co by tyto tomuto účelu sloužily, předváděla by se představení kinematografická. Tento zákaz slučování podniků nevylučuje ovšem principiálně, aby kin. licence a koncese hostinská nebo výčepní nebyla sloučena v jedné ruce nebo aby místnosti hostinské či výčepní nemohly sloužiti k představením kinematografickým. V obou případech musí dozorní úřad takové podniky zvlášť kontrolovati a proti obcházení cit. předpisů co nejdůrazněji zakročovati. Konečně netřeba zvlášť upozorňovati, že veřejná představení, jež nejsou uspořádána pomocí kinematografu, nýbrž při nichž kinematograf je jen vedlejší součástí představení, jež se konají na podkladě jiných povolení nebo koncesí, nepodléhají zakazu o spojování hostinských a výčepnických živností.

Voraussetzungen der Lizenz und Grundsätze für den Betrieb.

§ 6. Die Erteilung der Lizenz ist davon abhängig, dass die Betriebsmittel den gesundheits-, bau-, feuer- und sicherheitspolizeilichen Anforderungen entsprechen, und dass bei Betrieben mit festem Standorte die Eignung der Betriebsstätte nachgewiesen wird.

Vor Erteilung der Lizenz für einen Betrieb mit festem Standorte ist der Gemeinde des Standortes Gelegenheit zur Äusserung zu bieten.

Die Ausübung eines Wanderbetriebes ist davon abhängig, dass der jeweilige Standort von der Ortspolizeibehörde genehmigt wurde.

Der Betrieb in unmittelbarer Nähe von Kirchen, Schulen, Erziehungsanstalten, Kindergärten, Krankenhäusern u. dgl., sowie der Betrieb in Verbindung mit dem Betriebe des Gast- und Schankgewerbes ist unstatthaft.

Die an die Betriebsmittel, insbesondere an die Apparate, und an die Betriebsstätte in bau-, feuer- und sicherheitspolizeilicher Hinsicht zu stellenden Anforderungen sind im Anhange A dieser Verordnung ersichtlich.

Zu § 6:

Die Interessen der öffentlichen Hygiene und Sicherheit, die bei Kinematographenbetrieben in Betracht kommen, er-

fordern, dass der Verleihungsbehörde auf die Anlage und die Einrichtung des Betriebes jener Einfluss gewahrt werde, welcher der durch die Lizenzverteilung gegenüber der Allgemeinheit übernommenen Verantwortung entspricht.

Aus diesem Gesichtspunkte ist die Erteilung der Lizenz an bestimmte sachliche Voraussetzungen geknüpft, deren Wahrung der staatlichen Verleihungsbehörde zur Pflicht gemacht wird; es bedarf nicht der näheren Darlegung, dass hiedurch die sonstigen behördlichen Kompetenzen auf dem Gebiete der Bau-, Feuer- und Sicherheitspolizei, der Ortspolizei usw., insbesondere die Befugnisse der autonomen Verwaltung, keinerlei Beeinträchtigung erfahren können. Um ein möglichst gleichartiges Vorgehen der Behörden zu sichern, andererseits den Lizenzwerbenden ein Normativ für die Anlage und die Einrichtung des Betriebes zu bieten, wurden im Anhange A der Verordnung die bau-, feuer- und sicherheitspolizeilichen Anforderungen an Betriebsstätte und Betriebsmittel zusammengestellt.

Die Notwendigkeit, vor Erteilung der Lizenz für einen Betrieb mit festem Standorte der Gemeinde des Standortes Gelegenheit zur Äusserung zu bieten, ergibt sich aus den zahlreichen Interessen der autonomen Verwaltung, die durch den Kinematographenbetrieb berührt werden.

Bei Wanderbetrieben ist schon in den bestehenden Vorschriften eine noch weitergehende Ingerenz der Gemeindebehörden begründet, auf die im dritten Absatze hingewiesen wird.

Als allgemeiner Grundsatz wird schon für die Unternehmungen festgestellt, dass auf den Schutz der Religionsübungen in Gotteshäusern vor dem unmittelbaren Einflusse derartiger Schaustellungen, auf die Interessen des Unterrichtes, der Erziehung und der Krankenfürsorge Bedacht genommen werde. Gottesdienst, Unterricht und Erziehung sowie die Fürsorge für Kranke in den hierfür bestehenden Anstalten dürfen durch die Nähe von Kinematographenbetrieben nicht beeinträchtigt werden. Durch eine eigene Vorschrift wird die Verbindung des Betriebes eines Kinematographen mit dem Betriebe des Gast- und Schankgewerbes verboten. Dies bezweckt hauptsächlich, jede Verbindung der beiden Betriebe in der Weise zu vermeiden, dass der eine Betrieb ausschliesslich oder doch vorwiegend zur Förderung des anderen diene, insbesondere, dass die Schaustellungen zur Förderung des Absatzes geistiger Getränke missbraucht werden. Verboten wäre hienach die Verbindung der beiden Betriebe, vermöge deren in der Betriebsstätte des Kinematographenunternehmens das Gast- und Schankgewerbe ausgeübt wird oder umgekehrt in Gast- und Schanklokalitäten, währenddem sie diesem ihrem

Zwecke dienen, Kinematographenaufführungen veranstaltet werden. Dieses Verbot der Betriebsvereinigung schliesst es jedoch im Prinzipie keineswegs aus, dass die Kinematographenlizenz und die Gast und Schankgewerbekonzession in einer Hand vereinigt sind, oder dass Gast- und Schanklokalitäten zu kinematographischen Schaustellungen überlassen werden. In beiden Fällen wird jedoch die Aufsichtsbehörde solche Betriebe besonders zu überwachen und Umgehungen der erwähnten Vorschrift nachdrücklichst entgegenzutreten haben. Ferner bedarf es an dieser Stelle wohl kaum der Erwähnung, dass öffentliche Schaustellungen, die nicht mittels eines Kinematographen veranstaltet werden, sondern bei denen der Kinematograph nur einen Nebenbestandteil von Veranstaltungen bildet, die auf Grund anderweitiger Bewilligungen und Konzessionen erfolgen, das Verbot der Verbindung mit dem Gast- und Schankgewerbe keine Anwendung findet.

P o z n á m k a: Podle vládn. nařízení z 5. VI. 1936, č. 149 Sb. z. a n. »o dalších přesunech působnosti zemských úřadů na úřady okresní« byl výrok o způsobilosti kinematografické provozovny (min. nař. č. 191/1912 ř. z. a nařízení ministra pro správu Slovenska č. 174/1919) přesunut nyní na okresní úřady.

O odčitelnosti platů uložených majiteli licence (při zdanění výtěžků veř. kin. představení) ve prospěch účelů veřejných [dále sub 9), 10), 11)]: viz »Daně přímé«, díl II. tohoto spisu.

Judikatura:

1. »Politický zemský úřad je příslušný udíletí povolení pro kinematografické podniky, je tedy oprávněn stanoviti i podmínky pro výkon podniku. Takovou podmínkou je, zda a za jakých předpokladů je způsobilá místnost k účelu tomu.« (Nález nejv. správn. soudu vídeňského z 20. XI. 1913, č. 11.976, Budw. A 9355.)

2. »Udělením licence kinematografické pro určitou místnost nepropůjčuje se majiteli licence nárok na disposici s místností tou a může tedy pro touz místnost po případě udělena býti i licence jiné osobě. Obec má subjektivní nárok na to, aby byla před udělením kinematografické licence s pevným stanovištěm slyšena.« (Nález nejv. spr. soudu z 20. IV. 1922, č. 5461, Boh. A 1305/1922.)

Důvody u § 6 nař. 174/1919.

3. »* Obec má právní nárok, aby jí před udělením licence k provozování kinematografu s pevným stanovištěm byla dána